

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 24 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A COURT OF THORNS AND ROSES
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγκάθια και τριαντάφυλλα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Everson
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah J. Maas, 2015
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Adrian Dadich, 2015

© Χάρτη: Kelly de Groot, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1592-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1593-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

Για τον Τζος...
Επειδή θα πήγαινες Κάτω από το Βουνό για μένα.
Σ' αγαπώ.

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Βασίλεια των Σωτικών

Ασλή
της Νύχτας

Ασλή
της Μέρας

Ασλή
της Αυγής

Χώο από το Βουνό

Ασλή
του Χειμώνα

Ασλή
του Καλοκαιριού

Ασλή του
Φθινοπώρου

Ασλή
της Ανοιξης

Το Τέλος

Το χωριό της Ήρας

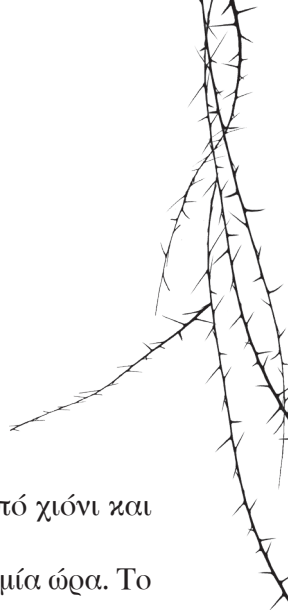
Χώρες των Οντιών

Βόρεια
προς τα Βασίλεια των Σωτικών

Νότια
προς τις Χώρες των Οντιών

Χώρες των Οντιών

Το δάσος είχε μετατραπεί σε ένα λαβύρινθο από χιόνι και πάγο.

Παρατηρούσα τη συστάδα των θάμνων εδώ και μία ώρα. Το πόστο μου, ψηλά πάνω στη διχάλα ενός κλαδιού, είχε αχρηστευτεί. Ο αγριεμένος άνεμος παρέσυρε πυκνές νιφάδες που εξαφάνιζαν τα ίχνη μου, έθαβαν όμως και τα σημάδια κάθε πιθανού θηράματος.

Η πείνα με οδήγησε μακριά από το σπίτι μου, σε σχέση πάντα με τα γνώριμα λημέρια μου, όμως ο χειμώνας είναι δύσκολη εποχή. Τα ζώα είχαν αποτραβηχτεί και βρίσκονταν τρυπωμένα στο δάσος βαθύτερα απ' όσο μπορούσα να τα ακολουθήσω, αναγκάζοντάς με να στοχεύω όσα είχαν ξεμείνει παραπίσω, ένα τη φορά, ελπίζοντας πως θα αρκούσαν μέχρι να μας βρει η άνοιξη.

Άδικα ήλπιζα.

Έσυρα τα μουδιασμένα δάχτυλά μου πάνω στα μάτια μου, απομακρύνοντας τις νιφάδες χιονιού που είχαν σκαλώσει στις βλεφαρίδες μου. Εδώ δεν υπήρχε κάποιο δέντρο με ξυμένο φλοιό, που να φανερώνει το πέρασμα ελαφιού – τα ζώα δεν είχαν μετακινηθεί ακόμη. Θα παρέμεναν σε αυτά τα μέρη μέχρι να τελειώσουν οι φλοιοί των δέντρων από τους οποίους τρέφονταν, και ύστερα θα τραβούσαν βόρεια, πέρα από τα εδάφη των λύκων, φτάνοντας ίσως ως τα εδάφη των ξωτικών, στην Πρίθιαν, εκεί όπου κανείς θνητός δεν τολμά να πατήσει, εκτός κι αν το 'χει βάλει σκοπό να φάει το κεφάλι του.

Στη σκέψη αυτή, ένα ρίγος διέτρεξε την πλάτη μου· αμέσως την έκανα πέρα, εστιάζοντας την προσοχή μου στο περιβάλλον

μου, στον στόχο μου. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω, όχι μονάχα τώρα, εδώ και πολλά χρόνια: να επικεντρώνομαι στο πώς θα βγάλω και αυτή την εβδομάδα, αυτή τη μέρα, την επόμενη ώρα. Και τώρα, στα χιόνια, θα ήμουν τυχερή, αν κατάφερνα να εντοπίσω το παραμικρό, ειδικά από το πόστο μου πάνω στο δέντρο, απ' όπου μετά βίας κατάφερνα να βλέπω στα πέντε μέτρα. Πνίγοντας ένα βογκητό, καθώς τα μαγκωμένα άκρα μου διαμαρτύρονταν για την κίνηση, χαμήλωσα το τόξο μου, προτού κατέβω από το δέντρο.

Το παγωμένο χιόνι τριβόταν κάτω από τις φθαρμένες μπότες μου κι εγώ έτριζα τα δόντια μου. Χαμηλή ορατότητα, αχρεία-στος θόρυβος... ήταν σχεδόν βέβαιο ότι με περίμενε ακόμη ένα άκαρπο κυνήγι.

Απέμεναν ελάχιστες ώρες μέχρι να χαθεί το φως της μέρας. Αν δεν έφευγα σύντομα, θα αναγκαζόμουν να βρω τον δρόμο της επιστροφής μέσα στο σκοτάδι, ενώ οι προειδοποιήσεις των κυνηγών στην πόλη αντηχούσαν ακόμη στο μυαλό μου: Γιγαντώσωμοι λύκοι κυκλοφορούσαν στην περιοχή, αγέλες ολόκληρες. Και να μην πούμε και για τους ψιθύρους που μιλούσαν για κάτι αλλόκοτα πλάσματα εκεί γύρω, ψηλά πλάσματα, απόκοσμα και θανάσιμα.

Τα πάντα ας είναι, εκτός από ξωτικά, είχαν ικετεύσει οι κυνηγοί τούς από χρόνια ξεχασμένους θεούς μας... κι εγώ είχα προσευχηθεί στα κρυφά μαζί τους. Στα οκτώ χρόνια που ζούσαμε στο χωριό μας, δύο μέρες δρόμο από τα αθάνατα σύνορα της Πρίθιαν, είχαμε αποφύγει τις επιθέσεις, αν και κάποιες φορές περαστικοί έμποροι μας μετέφεραν ιστορίες μακρινών πόλεων της μεθορίου που είχαν μετατραπεί σε σωρούς χαλασμάτων, οστών και στάχτης. Αυτές οι μαρτυρίες, που κάποτε ήταν αρκετά σπάνιες, ώστε οι γέροντες του χωριού να μην τους δίνουν ιδιαίτερη σημασία, τους τελευταίους μήνες είχαν καταλήξει να ψιθυρίζονται από πολλούς κάθε φορά που είχαμε παζάρι.

Είχα πάρει μεγάλο ρίσκο με την απόφασή μου να προχωρήσω τόσο βαθιά στο δάσος, όμως χθες αποτελειώσαμε το τελευ-

ταίο μας καρβέλι ψωμί και ό,τι απέμενε από το παιστό κρέας το φάγαμε προχθές. Πάντως, χίλιες φορές καλύτερα να περνούσα ακόμη μία νύχτα με την κοιλιά μου να γουργουρίζει, παρά να χόρταινα εγώ την πείνα κάποιου λύκου. Ή ξωπικού.

Όχι πως θα γινόμουν κανένα γεύμα της προκοπής. Είχα καταλήξει πετοί και κόκαλο τέτοια εποχή, τόσο, που μπορούσα να μετρήσω κάμποσα από τα πλευρά μου. Προχωρώντας όσο πιο ανάλαφρα και αθόρυβα μπορούσα ανάμεσα στα δέντρα, πίεσα την παλάμη μου πάνω στο άδαιο και πονεμένο στομάχι μου. Ήξερα πώς θα με κοιτούσαν οι δύο μεγαλύτερες αδελφές μου, μόλις επέστρεφα στο σπίτι μας με άδεια χέρια για ακόμα μια φορά.

Έπειτα από μερικά λεπτά προσεκτικής αναζήτησης, γονάτισα μπροστά σε μια συστάδα βασινιών φορτωμένων χιόνι. Ανάμεσα από τα αγκάθια μπορούσα να διακρίνω σχετικά καλά ένα ξέφωτο και το ρυάκι που κυλούσε εκεί. Κάτι τρύπες στο χιόνι φάνερωναν πως εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται συχνά. Ήθελα να ελπίζω πως κάτι θα περνούσε από εκεί. Έτσι ήθελα να ελπίζω.

Άφησα μια βαθιά ανάσα να βγει από τη μύτη μου, καθώς έμπηγα το τόξο μου στο έδαφος και ακουμπούσα το μέτωπό μου πάνω στο τραχύ ξύλο. Δε θα αντέχαμε κι άλλη βδομάδα χωρίς τροφή. Και ήταν ήδη πάρα πολλές οι οικογένειες που είχαν καταλήξει να ζητιανεύουν, για να μπορώ να ελπίζω σε βοήθεια από τις πλουσιότερες οικογένειες του χωριού. Είχα δει από πρώτο χέρι πού έφτανε η φιλανθρωπία τους.

Βολεύτηκα σε μια καλύτερη θέση και χαλάρωσα την αναπνοή μου, καθώς τέντωννα τα αυτιά μου για να αφουγκραστώ τους ήχους του δάσους πίσω από τον άνεμο. Το χιόνι έπεφτε ακατάπαυστα, χόρευε και στροβιλιζόταν, οι λευκές νιφάδες, σαν στραφταλιστές σπείρες, ξάπλωναν φρέσκες κι ολοκάθαρες πάνω στο καφετί και το γκριζό του κόσμου. Άθελά μου, παρά τα μουνδιασμένα άκρα μου, ησύχασα εκείνο το ασίγαστο, άγριο κομμάτι του μυαλού μου, για να χαρώ για λίγο το χιονουστόλιστο δάσος.

Κάποτε ήταν σαν δεύτερη φύση μου να απολαμβάνω τις νησίδες του φρέσκου γρασιδιού πάνω στο σκούρο, οργωμένο χώ-

μα ή μια πόρπη από αμέθυστο να φωλιάζει στις πτυχώσεις σμαραγδένιου μεταξιού· κάποτε ονειρευόμουν, ανέπνεα και σκεφτόμουν με χρώματα, φως και μορφές. Υπήρχαν, μάλιστα, φορές που επέτρεπα στον εαυτό μου να φαντάζεται τη μέρα που οι αδελφές μου θα παντρεύονταν κι εγώ θα έμενα μόνη με τον πατέρα, με αρκετή τροφή για να τα βγάζουμε πέρα, αρκετά χρήματα ώστε να αγοράσουμε λίγα χρώματα, και αρκετό χρόνο για να αποτυπώσω εκείνες τις αποχρώσεις και τα σχήματα στο χαρτί, στον μουσαμά ή στους τοίχους του σπιτιού μας.

Τώρα πια κάτι τέτοιο ήταν απίθανο να συμβεί σύντομα... ίσως και ποτέ. Οπότε, μου απέμεναν μονάχα κάτι στιγμές όπως αυτή, να θαυμάζω τη λάμψη του ωχρού φωτός του χειμώνα πάνω στο χιόνι. Δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που το είχα κάνει· που είχα μπει στον κόπο να παρατηρήσω οτιδήποτε όμορφο ή ενδιαφέρον.

Οι κλεμμένες ώρες σε έναν ετοιμόρροπο αχυρώνα παρέα με τον Άιζακ Χείλ δε μετρούσαν· εκείνες οι στιγμές ήταν πεινασμένες, άδειες και καμιά φορά σκληρές, αλλά ποτέ υπέροχες.

Ο άνεμος κόπασε, το ουρλιαχτό άφησε τη θέση του σε έναν απαλό αναστεναγμό. Στο μεταξύ, το χιόνι έπεφτε νωχελικά, παχιές, φαρδιές νιφάδες που φώλιαζαν πάνω σε κάθε ρόζο και νανουρίζονταν στις εσοχές των δέντρων. Ήταν ένα θέαμα μαγευτικό... η ήσυχη, θανάσιμη ομορφιά του χιονιού. Σύντομα θα έπρεπε να επιστρέψω στους λασπωμένους και παγωμένους δρόμους του χωριού, στη στενόχωρη ζεστασιά του σπιτιού μας. Κάποιο μικρό, ραγιασμένο κομμάτι του εαυτού μου αντέδρασε στη σκέψη αυτή.

Πέρα από το ξέφωτο, ακούστηκε θρόισμα από κάτι θάμνους.

Όπλισα το τόξο μου ενστικτωδώς. Κάρφωσα το βλέμμα μου προς τα εκεί, ανάμεσα από τα αγκάθια, και η ανάσα μου σαν να σκάλωσε.

Σε απόσταση μικρότερη των τριάντα βημάτων στεκόταν μια μικρή ελαφίνα που, παρά τον χειμώνα, είχε ακόμη ψαχνό πάνω της, όμως πιεζόταν αρκετά ώστε να ξεπροβάλει στο ξέφωτο για να ξεκολλήσει λίγο φλοιό από κάποιο δέντρο.

Ένα τέτοιο ελάφι θα μπορούσε να θρέψει την οικογένειά μου για μια βδομάδα, μπορεί και περισσότερο.

Το στόμα μου γέμισε σάλια. Αθόρυβα, σαν τον άνεμο που κάνει τα νεκρά φύλλα να σαλεύουν, σημάδεψα.

Η ελαφίνα συνέχιζε να ξεκολλά λωρίδες φλοιού από το δέντρο, μασώντας αργά, εντελώς ανύποπτη για τον θάνατο που παραμόνευε λίγα μέτρα πιο πέρα.

Θα μπορούσα να παστώσω το μισό κρέας και θα τρώγαμε αμέσως το υπόλοιπο, θα φτιάχναμε βραστό, πίτες... Το δέρμα της θα μπορούσε να πουληθεί ή ίσως να γίνει ρούχο για κάποιο μέλος της οικογένειάς μας. Εγώ χρειαζόμουν καινούργιες μπότες και η Ελάν χρειαζόταν καινούργιο πανωφόρι, ενώ η Νέστα είχε την τάση να ζηλεύει ό,τι είχαν οι γύρω της.

Τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Τόσο φαγητό... τέτοια σωτηρία! Πήρα μια ανάσα για να ηρεμήσω, βεβαιώθηκα πως είχα σημαδέψει σωστά.

Όμως μέσα στους θάμνους, δίπλα μου, φέγγιζε ένα ζευγάρι χρυσαφένια μάτια.

Το δάσος βουβάθηκε. Ο άνεμος σώπασε. Ακόμη και το χιόνι σταμάτησε να πέφτει.

Εμείς οι θνητοί είχαμε πάψει να λατρεύουμε θεούς, όμως, αν ήξερα τα ξεχασμένα ονόματά τους, θα είχα προσευχηθεί να με βοηθήσουν. Όλοι τους. Κρυμμένος στους θάμνους, ο λύκος πλησίαζε αργά, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στην ανυποψίαστη ελαφίνα.

Ήταν πελώριος –όσο ένα πόνι– και, καθώς θυμήθηκα ότι με είχαν προειδοποιήσει για την παρουσία τέτοιων πλασμάτων στην περιοχή, το στόμα μου στέγνωσε εντελώς.

Όμως χειρότερη και από το μέγεθός του ήταν η φυσική ικανότητά του να κινείται αθόρυβα: Ενώ προχωρούσε βήμα βήμα ανάμεσα στους θάμνους, δεν έκανε τον παραμικρό θόρυβο και η ελαφίνα δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Ήταν αδύνατον ένα τόσο μεγάλο ζώο να κινείται χωρίς να κάνει θόρυβο. Όμως, αν δεν ήταν ένα συνηθισμένο ζώο, αν είχε κατέβει από

τη μεριά της Πρίθιαν, αν με κάποιον τρόπο ήταν ξωτικό, τότε το να με φάει ήταν το μικρότερο από τα προβλήματά μου.

Έτσι και ο λύκος ήταν ξωτικό, έπρεπε να είχα τραπεί ήδη σε φυγή.

Από την άλλη, ίσως... ίσως έκανα χάρη στον κόσμο, στο χωριό μου, στον εαυτό μου, να τον σκοτώσω όσο ακόμη δεν με έχει αντιληφθεί. Το να καρφώσω ένα βέλος στο μάτι του δε θα ήταν δύσκολο.

Κι όμως, παρά το μέγεθός του, έμοιαζε με λύκο, κινούνταν όπως ένας λύκος. Ένα ζώο είναι, σκέφτηκα, προυπαθώντας να καθησυχάσω τον εαυτό μου. Απλά ένα ζώο. Δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να αναλογιστεί την άλλη περίπτωση... όχι τη στιγμή που έπρεπε να σκέφτομαι καθαρά και να αναπνέω σταθερά.

Είχα μαζί μου ένα κυνηγετικό μαχαίρι και τρία βέλη. Από αυτά, τα δύο ήταν κοινά βέλη, απλά και αποτελεσματικά, και κατά πάσα πιθανότητα ένας λύκος τέτοιου μεγέθους δε θα τα ένιωθε περισσότερο απ' ό,τι το τσίμπημα μιας μέλισσας. Όμως το τρίτο βέλος, το μακρύτερο και βαρύτερο, το είχα αγοράσει από έναν περαστικό πραρατευτή ένα καλοκαίρι που είχαμε αρκετά νομίσματα να ξοδέψουμε σε κάποιες επιπλέον πολυτέλειες. Ήταν ένα βέλος καμωμένο από ορεινή φλαμουριά και στην άκρη του είχε σιδερένια αιχμή.

Από τα τραγούδια με τα οποία μας νανούριζαν στις κούνιες μας, όλοι μας ξέραμε από μωρά πως τα ξωτικά απεχθάνονταν το σίδερο. Όμως το ξύλο της φλαμουριάς ήταν εκείνο που έκανε την αθάνατη, θεραπευτική μαγεία τους να εξασθενεί αρκετά, ώστε να προλάβει ένας θνητός να τους καταφέρει θανάσιμο χτύπημα. Τουλάχιστον έτσι έλεγαν οι θρύλοι και οι φήμες. Η μόνη απόδειξη που είχαμε για την αποτελεσματικότητα της φλαμουριάς ήταν η σπανιότητά της. Είχα δει ζωγραφισμένα τέτοια δέντρα, όμως ποτέ δεν είχα δει ένα ζωντανό δέντρο, αφού πριν από πολλά χρόνια τα Αρχοντικά, τα ευγενέστερα ξωτικά, τα είχαν κάψει. Ελάχιστα απέμεναν, και τα περισσότερα ήταν μικρά και αδύναμα, κρυμμένα από τους ευγενείς μέσα σε τειχι-

σμένα άλση. Είχα περάσει βδομάδες μετά την αγορά μου προσπαθώντας να αποφασίσω αν εκείνο το πανάκριβο κομμάτι ξύλου ήταν πεταμένα λεφτά ή ψεύτικο και επί τρία χρόνια το βέλος από ξύλο φλαμουριάς αναπαυόταν αχρησιμοποίητο μέσα στη φαρέτρα μου.

Τώρα το τραβούσα από εκεί με κινήσεις μετρημένες, αποτελεσματικές. Θα έκανα τα πάντα προκειμένου να αποφύγω να στρέψει αυτός ο θηριώδης λύκος το βλέμμα του προς το μέρος μου. Το βέλος ήταν μακρύ και αρκετά βαρύ για να κάνει ζημιά... ίσως και να τον σκοτώσει, αν σημάδευα σωστά.

Το στήθος μου σφίχτηκε τόσο, που άρχισε να πονά. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως η επιβίωσή μου εξαρτιόταν τελικά από την απάντηση σε μια ερώτηση: Ήταν μόνος του ο λύκος;

Έσφιξα τη γροθιά μου γύρω από το τόξο και τράβηξα ακόμα περισσότερο τη χορδή. Οι πιθανότητες δεν ήταν λίγες, όμως ποτέ ως τώρα δεν είχα αναμετρηθεί με λύκο. Νόμιζα πως αυτό με καθιστούσε τυχερή... αν όχι ευλογημένη. Όμως τώρα δεν ήξερα πού να σημαδέψω ή πόσο γρήγορα κινούνταν αυτά τα πλάσματα. Δεν είχα περιθώριο να αστοχήσω. Όχι από τη στιγμή που είχα μόνο ένα βέλος από ξύλο φλαμουριάς.

Και αν πράγματι ήταν καρδιά ξωτικού εκείνη που παλλόταν κάτω από αυτή τη γούνα, ακόμη καλύτερα. Του άξιζε το τέλος αυτό, με τόσα που είχε κάνει η φάρα του σε εμάς. Δε θα διακινδύνευα να κατηφορίσει αργότερα αυτό το πλάσμα στο χωριό μας, για να ρημάξει, να σακατέψει και να βασανίσει τον κόσμο. Καλύτερα να πέθαινε εδώ και τώρα. Ευχαρίστως θα το έκανα, λοιπόν.

Ο λύκος προχώρησε ακόμη λίγο και ένα κλαδάκι έσπασε κάτω από το ένα πέλμα του – καθένα τους ήταν μεγαλύτερο από την παλάμη μου. Η ελαφίνα κάτι μυρίστηκε. Έριξε μια ανήσυχη ματιά στα αριστερά, μια στα δεξιά της, τεντώνοντας τα αυτιά της στον γκριζο ουρανό. Καθώς ο λύκος είχε τον αέρα κόντρα, η ελαφίνα δεν μπορούσε ούτε να τον δει ούτε να τον μυρίσει.

Το κεφάλι του χαμήλωσε και το πελώριο ασημόχρωμο σώ-

μα του –που τόσο τέλεια έδενε με το χιόνι και τις σκιές– κάθισε στα καπούλια του. Η ελαφίνα εξακολουθούσε να κοιτάζει προς λάθος κατεύθυνση.

Εγώ, πάλι, κοιτούσα μια την ελαφίνα και μια τον λύκο. Τουλάχιστον ο λύκος ήταν μόνος· κάτι ήταν κι αυτό. Όμως, αν ο λύκος τρώμαζε την ελαφίνα κι εκείνη το έσκαιγε, τότε εγώ θα ερχόμουν αντιμέτωπη με ένα πεινασμένο, τεράστιο ζώο –ενδεχομένως ξωτικό– που θα κοιτούσε να βρει το επόμενο καλύτερο γεύμα του. Κι αν τη σκότωνε αυτός, καταστρέφοντας πολύτιμο δέγμα και λίπος...

Αν λάθαινα, δεν ήταν μονάχα η δική μου ζωή που θα χανόταν. Όμως η ζωή μου τα τελευταία οχτώ χρόνια που κυνηγούσα στο δάσος είχε καταλήξει να είναι μια σειρά από ρίσκα και τις περισσότερες φορές είχα πάρει τις σωστές αποφάσεις. Τις περισσότερες φορές.

Ο λύκος τινάχτηκε μέσα από τον θάμνο, μια αστραπή γκριζα, άσπρη και μαύρη, ενώ τα κίτρινα δόντια του γυάλισαν. Στο ξέφωτο έμοιαζε ακόμη πιο μεγάλος, ένα απίθανο θέαμα μυών, ταχύτητας και κτηνώδους δύναμης. Η ελαφίνα δεν είχε την παρಾಮικρή ελπίδα να γλιτώσει.

Εξαπέλυσα το βέλος από ξύλο φλαμουριάς προτού προλάβει να της κάνει μεγαλύτερη ζημιά.

Το βέλος βρήκε στόχο, τον χτύπησε στα πλευρά και θα έπαιρνα όρκο πως εκείνη τη στιγμή το έδαφος σείστηκε. Ο λύκος ούρλιαξε από τον πόνο, αφήνοντας τον λαιμό της ελαφίνας, καθώς το αίμα του ράντιζε το χιόνι... κατακόκκινο σαν ρουμπίνι.

Γύρισε αγριεμένος προς το μέρος μου, με εκείνα τα κίτρινα μάτια γουρλωμένα, το τρίχωμα της ράχης του ανασηκωμένο. Το μπάσο γρύλισμά του αντήχησε στο άδειο στομάχι μου όπως πεταγόμενοι όρθια και τραβούσα ακόμη ένα βέλος από τη φαρέτρα μου.

Όμως ο λύκος απλά στεκόταν και με κοιτούσε με στόμα ματωμένο, ενώ το βέλος μου προεξείχε σχεδόν χυδαία από τα πλευρά του. Το χιόνι άρχισε και πάλι να πέφτει. Με κοιτούσε και ήταν

εκείνη η συνειδητοποίηση και η κατάπληξη που με έκαναν να ρίξω και το δεύτερο βέλος. Απλά για να είμαι σίγουρη, σε περίπτωση που εκείνη η ευφυΐα που διέκρινα ήταν η ευφυΐα ενός αθάνατου, μοχθηρού πλάσματος.

Δεν προσπάθησε καν να αποφύγει το βέλος μου, καθώς τον έβρισκε στο γουρλωμένο κίτρινο μάτι του.

Ο λύκος σωριάστηκε στο έδαφος.

Χρώμα και σκοτάδι σχημάτισαν μια δίνη, που πήγαινε να καταπιεί το οπτικό πεδίο μου, όπως αναμειγνυόταν με το χιόνι.

Τα πόδια του τινάχτηκαν και ένα σιγανό κλαψούρισμα έσκησε τον άνεμο. Αδύνατον! Κανονικά, έπρεπε να είναι νεκρός, όχι να ξεψυχάει τώρα. Το βέλος είχε καρφωθεί στο μάτι του σχεδόν ως τα φτερά χήνας που σχημάτιζαν την ουρά του.

Όμως, είτε λύκος είτε ξωτικό, δεν είχε καμία διαφορά. Όχι από τη στιγμή που το ξύλο φλαμουριάς είχε φωλιάσει στα πλευρά του. Σύντομα θα ήταν νεκρός. Ακόμη κι έτσι, πάντως, τα χέρια μου έτρεμαν, καθώς τίναζα το χιόνι από πάνω μου και πλησίαζα διστακτικά, φροντίζοντας να μένω πάντα σε αρκετή απόσταση. Από τα τραύματα που του είχα προκαλέσει το αίμα έρρεε άφθονο, βάφοντας άλικο το χιόνι.

Ο λύκος χτυπούσε ανώφελα τις πατούσες του στο έδαφος, η αναπνοή του είχε αρχίσει ήδη να εξασθενεί. Άραγε υπέφερε ή μήπως το κλαψούριμά του ήταν απλά μια προσπάθεια να κάνει πέρα τον θάνατο; Δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να ξέρω την απάντηση.

Γύρω μας το χιόνι στροβιλιζόταν. Συνέχισα να τον καρφώνω με το βλέμμα μου, ώσπου εκείνο το τρίχωμα στο χρώμα του καρβουνου, του οψιδιανού και του φιλντισιού έπαψε να ανεβοκατεβαίνει. Λύκος ήταν... ένας κοινός λύκος, παρά το μέγεθός του.

Το σφίξιμο στο στήθος μου κάπως πέρασε, οπότε άφησα από μέσα μου έναν αναστεναγμό, έτσι που η ανάσα μου σχημάτισε σύννεφο μπροστά μου. Τουλάχιστον το βέλος από ξύλο φλαμουριάς είχε αποδείξει τη θανατηφόρα αξία του, άσχετα με το τι πλάσμα ήταν αυτό που είχε σκοτώσει.

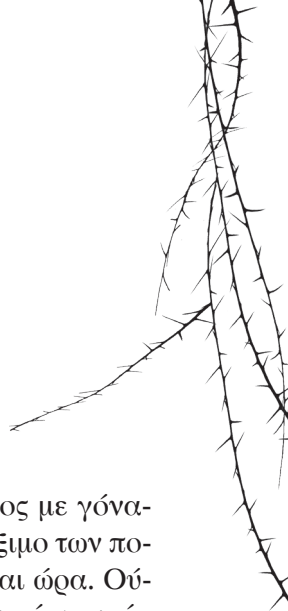
Μια γρήγορη εξέταση του κουφαριού της ελαφίνας με έπεισε πως θα μπορούσα να κουβαλήσω μονάχα ένα ζώο· και ακόμη και γι' αυτό θα χρειαζόταν αγώνας. Όμως ήταν αμαρτία να αφήσω εκεί τον λύκο.

Παρότι μου στοίχισε πολύτιμα λεπτά –χρόνος που θα άφηνε περιθώριο σε άλλους θηρευτές εκεί γύρω να μυρίσουν το φρέσκο αίμα–, του πήρα το τομάρι και καθάρισα τα βέλη μου όσο καλύτερα μπορούσα.

Τουλάχιστον έτσι ξεστάθηκαν κάπως τα χέρια μου. Τύλιξα τη ματωμένη πλευρά της γούνας του γύρω από το θανατηφόρο τραύμα που είχε καταφέρει στην ελαφίνα, προτού τη φορτωθώ στους ώμους μου. Ήταν αρκετός δρόμος μέχρι να γυρίσω στο σπίτι μας, και το τελευταίο που ήθελα ήταν να αφήσω πίσω μου ένα ματωμένο μονοπάτι που θα οδηγούσε κάθε ζώο με κοφτερά δόντια και νύχια κατευθείαν πάνω μου.

Βογκώντας κάτω από το βάρος, γράπωσα τα πόδια της ελαφίνας και έριξα μια τελευταία ματιά στο αχνιστό κουφάρι του λύκου. Το ένα χρυσαφένιο μάτι που του απέμενε πλέον κοιτούσε τον φορτωμένο χιόνια ουρανό και για μια στιγμή ευχήθηκα να είχα μέσα μου τη δύναμη να αισθανθώ τύψεις για το νεκρό πλάσμα.

Όμως εδώ ήταν το δάσος και είχαμε χειμώνα.

Ο ήλιος είχε δύσει ώσπου να βγω από το δάσος με γόνατα τρεμάμενα. Τα χέρια μου, πιασμένα από το σφίξιμο των ποδιών της ελαφίνας, είχαν μουδιάσει τελείως εδώ και ώρα. Ούτε καν το κουφάρι δεν ήταν ικανό να κρατήσει μακριά το κρύο που δυνάμωνε.

Ο κόσμος κατακλυζόταν από αποχρώσεις του σκούρου μπλε, τις οποίες διέκοπταν μονάχα κάποιες δέσμες βουτυρένιου φωτός, όπως ξεγλιστρούσε ανάμεσα από τα παντζούρια του ταλαιπωρημένου σπιτιού μας. Ένωθα σαν να διέσχιζα ένα ζωντανό πίνακα – μια φευγαλέα στιγμή ησυχίας, με τις μπλε αποχρώσεις γρήγορα να μετατρέπονται σε συμπαγές σκοτάδι.

Όπως ανηφόριζα με κόπο το μονοπάτι, βρίσκοντας τη δύναμη για κάθε βήμα στη βασανιστική πείνα μου, οι φωνές των αδελφών μου βιάστηκαν να με υποδεχτούν. Δε χρειαζόταν να ακούσω ακριβώς τι έλεγαν, για να καταλάβω πως κατά πάσα πιθανότητα φλυαρούσαν για κάποιο νεαρό άντρα ή για τις κορδέλες που είχαν δει στο χωριό, την ώρα που θα έπρεπε να κόβουν ξύλα, όμως και πάλι χαμογέλασα.

Κλότσησα τις μπότες μου πάνω στο πέτρινο πλαίσιο της πόρτας, τινάζοντας τα χιόνια από πάνω τους. Κομματάκια πάγου ξεκόλλησαν από τις γκριζες πέτρες του σπιτιού, αποκαλύπτοντας τα ξεθωριασμένα αποτρεπτικά σύμβολα που ήταν χαραγμένα γύρω από το κατώφλι. Ο πατέρας μου είχε πείσει κάποτε έναν περαστικό τσαρλατάνο να ανταλλάξει τα σύμβολα που προστάτευαν από τα ξωτικά με ένα από τα δικά του σκαλισμένα ξύλα. Ήταν τόσο λίγα τα πράγματα που μπορούσε να κάνει για εμάς

ο πατέρας μου, ώστε δεν είχα βρει το κουράγιο να του πω ότι τα σύμβολα ήταν άχρηστα... και ψεύτικα, το δίχως άλλο. Οι θνητοί δεν κατείχαν μαγικές γνώσεις, δεν μπορούσαν καν να συγκριθούν σε δύναμη και ταχύτητα με τα ξωτικά ή με τα Αρχοντικά. Ο άνθρωπος εκείνος, που ισχυρίστηκε πως κάπου στους προγόνους του βρισκόταν κι ένας με αίμα αρχοντικό, είχε σκαλίσει κάτι κύκλους, σπείρες και ρούνους γύρω από την πόρτα και τα παράθυρα, και είχε μουρμουρίσει κάτι ασυναρτησίες, προτού πάρει ξανά τον δρόμο του.

Ανοιξα απότομα την ξύλινη πόρτα, έτσι που το παγωμένο, σιδερένιο χερούλι δάγκωσε την επιδερμίδα μου σαν οχιά. Η ζέση και το φως με τύφλωσαν όπως περνούσα μέσα.

«Φέιρα!» Η κοφή φωνή της Ελάιν πέρασε ξυστά από τα αυτιά μου κι εγώ ανοιγόκλεισα τα μάτια μου από τη λάμψη της φωτιάς και αντίκρισα τη δεύτερη μεγαλύτερη αδελφή μου να στέκεται μπρος μου. Παρότι ήταν τυλιγμένη με μια τελείως τριμμένη κουβέρτα, τα χρυσοκάστανα μαλλιά της –στο χρώμα που είχαμε και οι τρεις μας– ήταν άψογα πιασμένα γύρω από το κεφάλι της. Οχτώ χρόνια φτώχειας δεν της είχαν στερήσει την επιθυμία να δείχνει πανέμορφη.

«Πού το βρήκες αυτό;» Το υπόγειο ρεύμα της πείνας έκανε τα λόγια της κοφτερά, με τρόπο που μου είχε γίνει πολύ γνωστός τις τελευταίες εβδομάδες. Κανένα σχόλιο για τα αίματα πάνω μου. Είχα πάψει από καιρό να ελπίζω ότι νοιάζονταν αν θα επέστρεφα από το δάσος κάθε βράδυ. Τουλάχιστον όχι προτού πεινάσουν ξανά. Από την άλλη, η μητέρα μου δεν τις είχε βάλει να δώσουν όρκο για οτιδήποτε όπως στέκονταν δίπλα στο νεκροκρέβάτο της.

Πήρα μια ανάσα για να ηρεμήσω, καθώς κατέβαζα την ελαφίνα από τους ώμους μου. Το ζώο έπεσε με γδούπο πάνω στο ξύλινο τραπέζι, τραντάζοντας την πήλινη κούπα που βρισκόταν στην απέναντι άκρη.

«Εσύ πού λες να το βρήκα;» Η φωνή μου είχε γίνει τραχιά, κάθε λέξη έκαιγε όπως έβγαине από τον λαιμό μου. Ο πατέρας

μου και η Νέστα συνέχισαν να ζεσταίνουν τις παλάμες τους στο τζάκι, με τη μεγαλύτερη αδελφή μου να τον αγνοεί ως συνήθως. Τράβηξα τη γούνα του λύκου από το σώμα της ελαφίνας και, αφού έβγαλα τις μπότες μου και τις ακούμπησα δίπλα στην πόρτα, στράφηκα στην Ελάιν.

Τα καστανά μάτια της –τα μάτια του πατέρα μου– παρέμεναν καρφωμένα στην ελαφίνα. «Θα σου πάρει ώρα να την καθαρίσεις;» Εγώ. Όχι εκείνη· ούτε οι άλλοι. Ούτε μια φορά δεν είχα δει τα χέρια τους να κολλάνε από αίματα και τρίχες. Μονάχα εγώ είχα μάθει πώς να προετοιμάζω και να ξεκοκαλίζω τα θηράματά μου, κι αυτό χάρη στις οδηγίες των υπολοίπων.

Η Ελάιν πίεσε την παλάμη της πάνω στην κοιλιά της, που πιθανότατα ήταν εξίσου άδεια και πονεμένη όπως η δική μου. Δεν ήταν άκαρδος άνθρωπος η Ελάιν. Δεν έμοιαζε με τη Νέστα, που είχε γεννηθεί με ένα ειρωνικό χαμόγελο στο πρόσωπό της. Απλά η Ελάιν ορισμένες φορές δεν... καταλάβαινε κάποια πράγματα. Δεν ήταν κακία αυτό που την εμπόδιζε να προσφερθεί να βοηθήσει· απλά δεν της περνούσε ποτέ από το μυαλό η σκέψη πως ίσως και να ήταν ικανή να λερώσει τα χέρια της. Ποτέ μου δεν κατάφερα να αποφασίσω αν πραγματικά δεν καταλάβαινε πόσο πάμφτωχοι ήμασταν ή αν απλά αρνούνταν να το παραδεχτεί. Πάντως, αυτό δε με εμπόδιζε να της αγοράζω σπόρους για τον λουλουδόκηπο που καλλιεργούσε τους ηπιότερους μήνες του χρόνου, όποτε είχα χρήματα να ξοδέψω.

Ούτε εμπόδιζε εκείνη να μου αγοράσει τρία μικρά δοχεία με χρώμα –κόκκινο, κίτρινο και μπλε– εκείνο του ίδιο καλοκαίρι που εγώ είχα αρκετά χρήματα να αγοράσω το βέλος από ξύλο φλαμουριάς. Ήταν το μόνο δώρο που μου είχε κάνει, και το σπίτι μας εξακολουθούσε να φέρει τα σημάδια του, έστω κι αν το χρώμα πλέον είχε ξεθωριάσει και ξεφλούδιζε: μικρά κλήματα και λουλούδια, κατά μήκος των παραθύρων και των κατωφλιών, στις άκρες διάφορων πραγμάτων, μικρές σπείρες φλόγας πάνω στις πέτρες που εκτείνονταν γύρω από το τζάκι. Όσα λεπτά ελεύθερου χρόνου είχα εκείνο το πλούσιο καλοκαίρι τα

διέθεσα για να στολίσω το σπίτι μας με χρώματα, κρύβοντας εδώ κι εκεί έξυπνες διακοσμήσεις μέσα σε συρτάρια, πίσω από τις τριμμένες κουρτίνες, κάτω από τις καρέκλες και το τραπέζι.

Από τότε δεν είχαμε περάσει δεύτερο καλοκαίρι με τόσο μεγάλη άνεση.

«Φείρα». Η μπάσα φωνή του πατέρα μου βρόντηξε από το τζάκι. Η σκούρα γενειάδα του ήταν περιποιημένη, το πρόσωπό του πεντακάθαρο, όπως των αδελφών μου. «Τυχερή στάθηκες σήμερα, αφού μας έφερρες τόσα καλά».

Καθισμένη δίπλα στον πατέρα μου, η Νέστα ρουθούνισε. Καμία έκπληξη. Οποιοσδήποτε έπαινος, άσχετα από τον αποδέκτη –εμένα, την Ελαίν, άλλους χωρικούς–, συνήθως οδηγούσε στη δική της απόρριψη. Και η παραμικρή κουβέντα από τον πατέρα μας συνήθως κατέληγε, επιπλέον, στη δική της χλεύη.

Ίσως το κορμί μου, τόσο αποκαμωμένη, που με κόπο στεκόμουν, όμως στηρίχτηκα, ακουμπώντας την παλάμη μου πάνω στο τραπέζι, δίπλα στην ελαφίνα, όπως έριχνα ένα αγριεμένο βλέμμα στη Νέστα. Στην οικογένειά μας η Νέστα ήταν εκείνη που είχε πάρει την απώλεια της παρουσίας μας περισσότερο κατάκαρδα. Μέσα της απεχθανόταν τον πατέρα μας από τη στιγμή που εγκαταλείψαμε το αρχοντικό μας ή ίσως από εκείνη την απαίσια μέρα που ένας από τους πιστωτές μας πέρασε για να μας δείξει ακριβώς πόσο δυσαρεστημένος ήταν με την απώλεια της επένδυσής του.

Όμως τουλάχιστον η Νέστα δεν μας έπαιρνε το κεφάλι με άχρηστες κουβέντες για το πώς θα ανακτούσαμε τα πλούτη μας, όπως έκανε ο πατέρας μου. Όχι, εκείνη απλά ξόδευε όσα χρήματα δεν της έκρυβα, και σπάνια έμπαινε στον κόπο να αναγνωρίσει την τσακισμένη παρουσία του πατέρα μου. Υπήρχαν μέρες που δεν ήμουν σίγουρη ποιος απ' όλους μας ήταν πιο δυστυχής και πικραμένος.

«Μπορούμε να φάμε το μισό κρέας αυτή την εβδομάδα», είπα, στρέφοντας το βλέμμα μου στην ελαφίνα. Το ζώο κατελάμβανε ολόκληρη την επιφάνεια του ξεχαρβαλωμένου τραπεζιού

που έπαιζε τον ρόλο της τραπεζαρίας, του πάγκου και της κουζίνας μας. «Το άλλο μισό μπορούμε να το παστώσουμε», συνέχισα, βέβαιη πως, όσο ευγενικά κι αν το έθετα, εγώ ήμουν εκείνη που θα έβγαζε την περισσότερη δουλειά. «Επίσης, λέω να κατέβω αύριο στην αγορά να δω τι μπορώ να πάρω για τα τομάρια», πρόσθεσα, ολοκληρώνοντας το σκεπτικό μου, περισσότερο απευθυνόμενη στον εαυτό μου παρά σε εκείνους. Έτσι κι αλλιώς, κανείς τους δεν μπήκε στον κόπο να επιβεβαιώσει ότι με άκουσε.

Το σακατεμένο πόδι του πατέρα μου ήταν απλωμένο μπροστά του, όσο κοντύτερα στη φωτιά μπορούσε να φτάσει. Το κρύο, η βροχή ή ακόμη και μια αλλαγή στη θερμοκρασία μονίμως επιδείνωναν τα βαριά, απαίσια τραύματα γύρω από το γόνατό του. Το λιτό, σκαλιστό μπαστούνι του ήταν ακουμπισμένο στην καρέκλα του – ένα μπαστούνι που είχε φτιάξει μόνος του και το οποίο η Νέστα κάποιες φορές είχε την τάση να αφήνει εκεί που δεν έφτανε να το πιάσει.

«Θα μπορούσε να βρει δουλειά, αν δεν ντρεπόταν τόσο», έλεγε πάντοτε η Νέστα, όποτε εκδήλωνα τη δυσαρέσκειά μου για τη συμπεριφορά της. Εκτός των άλλων, τον απεχθανόταν και για τον τραυματισμό του, επειδή δεν αντιστάθηκε όταν εκείνος ο πιστωτής και οι μπράβοι του εισέβαλαν στο σπίτι και τσάκισαν ανελέητα το γόνατό του. Η Νέστα και η Ελάν είχαν τραπεί σε φυγή, κλειστήκαν στην κρεβατοκάμαρα και αμπάρωσαν την πόρτα. Εγώ είχα μείνει εκεί, να ικετεύω και να κλαίω κάθε φορά που ο πατέρας μου ούρλιαζε, κάθε φορά που τα κόκαλά του έσπαγαν. Πρώτα λέρωσα τα εσώρουχά μου και ύστερα έκανα εμετό στις πλάκες μπροστά στο τζάκι. Τότε μόνο έφυγαν εκείνοι οι άντρες. Από τότε δεν τους είδαμε ξανά.

Είχαμε ξοδέψει ένα τεράστιο μέρος των χρημάτων που μας απέμεναν για να πληρώσουμε τον θεραπευτή. Ο πατέρας μου χρειάστηκε έξι μήνες για να καταφέρει έστω να σταθεί, και ένα χρόνο μέχρι να μπορέσει να περπατήσει ένα δυο χιλιόμετρα. Τα νομίσματα που έφευγε στο σπίτι, όποτε τον λυπόταν κάποιος αρκετά ώστε να αγοράσει κάποιο ξυλόγλυπτο, δεν αρκούσαν για

να αγοράζουμε τροφή. Πριν από πέντε χρόνια, όταν τα χρήματα τελείωσαν οριστικά και όταν ο πατέρας μου ακόμη δεν μπορούσε –δεν ήθελε– να μετακινείται ιδιαίτερα, δεν έφερε αντίρρηση όταν του ανακοίνωσα πως θα πήγαινα να κυνηγήσω.

Δεν είχε προσπαθήσει καν να σηκωθεί από την καρέκλα του, δεν είχε μπει καν στον κόπο να σηκώσει το κεφάλι από το ξύλο που σκάλιζε. Με άφησε να πάω σε εκείνο το θανάσιμα επικίνδυνο, απόκοσμο δάσος, το οποίος ακόμη και οι πιο έμπειροι κυνηγοί απέφευγαν. Τώρα πια ήταν κάπως πιο δραστήριος –υπήρχαν φορές που εκδήλωνε μια κάποια ευγνωμοσύνη, άλλοτε τραβούσε κουτσαίνοντας ως την πόλη για να πουλήσει τα ξυλόγλυπτά του–, αλλά όχι κάτι το ιδιαίτερο.

«Πολύ θα ήθελα μια καινούργια κάπα», είπε τελικά η Ελαίν, αναστενάζοντας, την ίδια στιγμή που η Νέστα σηκωνόταν και δήλωνε: «Χρειάζομαι ένα καινούργιο ζευγάρι μπότες».

Εγώ δε μίλησα, ήξερα πως ήταν ανώφελο να μπλεχτώ στον καυγά τους, όμως έριξα μια ματιά προς τις μπότες της Νέστα που γυάλιζαν ακόμη δίπλα στην πόρτα. Δίπλα τους, το δικό μου ζευγάρι, που μετά βίας μού έκανε πια και είχε αρχίσει να ανοίγει στις ραφές, συγκρατούσαν μονάχα κάτι ξεφτισμένα λουριά.

«Μα, κρυώνω πολύ με τη φθαρμένη παλιά μου κάπα», είπε παρακλητικά η Ελαίν. «Θα πεθάνω από το κρύο». Κάρφωσε τα μεγάλα μάτια της πάνω μου. «Σε παρακαλώ, Φείρα», συμπλήρωσε. Τράβηξε τις συλλαβές του ονόματός μου, συνοδεύοντας με αυτές το πιο απαίσιο κλαψούρισμα που είχα υπομείνει ποτέ μου, ενώ η Νέστα πλατάγισε ηχηρά τη γλώσσα της, προτού τη διατάξει να βγάλει τον σκαμμό.

Έπαυσα να δίνω σημασία στις φωνές τους, καθώς άρχιζαν να τσακώνονται για το ποια από τις δυο τους θα τσέπωνε τα χρήματα που θα έπαιρνα την επομένη για τα τομάρια, και είδα τον πατέρα μου να στέκεται τώρα στο τραπέζι, με τη μια παλάμη του κολλημένη στην επιφάνειά του για να στηρίζει το βάρος του, καθώς παρατηρούσε το ελάφι. Η προσοχή του στράφηκε τελικά στη γούνα του πελώριου λύκου. Τα δάχτυλά του, λεία ακό-

μη και ευγενικά, γύρισαν τη γούνα από την ανάποδη και τράβηξαν μια γραμμή κατά μήκος της ματωμένης εσωτερικής πλευράς. Μαγκώθηκα.

Τα σκούρα μάτια του στράφηκαν ξαφνικά σε μένα. «Φείρα», μουρμούρισε, καθώς το στόμα του γινόταν μια σφιχτή γραμμή. «Πού το βρήκες αυτό;»

«Στο ίδιο μέρος που βρήκα το ελάφι», απάντησα εξίσου ήσυχα, με λόγια ψύχραιμα και κοφτά.

Το βλέμμα του τράβηξαν το τόξο και η φαρέτρα που είχα περασμένα στην πλάτη μου, το κυνηγετικό μαχαίρι με την ξύλινη λαβή που κρεμόταν στο πλευρό μου. Τα μάτια του υγράθηκαν. «Φείρα... ο κίνδυνος...»

Έριξα το βλέμμα μου στη γούνα και δεν κατάφερα να κάνω τη φωνή μου να μην ακουστεί απότομη. «Δεν είχα άλλη επιλογή» είπα.

Αυτό που, στην πραγματικότητα, ήθελα να πω ήταν: *Εσύ τον περισσότερο καιρό δεν μπαίνεις καν στον κόπο να προσπαθήσεις να βγεις από το σπίτι. Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχαμε πεινάσει. Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχαμε πεθάνει.*

«Φείρα», επανέλαβε και έκλεισε τα μάτια του.

Οι αδελφές μου στο μεταξύ είχαν σωπάσει και, όπως σήκωσα το κεφάλι, πρόλαβα να δω τη Νέστα να ζαρώνει τη μύτη της. Σκάλισε λίγο την κάπα μου. «Βρομάς σαν γουρούνι κυλισμένο στις ακαθαρσίες του. Δεν μπορείς τουλάχιστον να προσπαθήσεις να μη φέρεσαι σαν άξεστη χωριάτισσα;»

Δεν άφησα να φανεί πόσο με πόνεσαν και πόσο με έτσουξαν τα λόγια της. Ήμουν πολύ μικρή όταν η οικογένειά μας βρέθηκε σε δεινή θέση, δεν πρόλαβα να μάθω παρότα βασικά των καλών τρόπων, ανάγνωση και γραφή, κι εκείνη δε θα μου επέτρεπε ποτέ να το ξεχάσω.

Έκανε πίσω και πέρασε τον δείκτη της πάνω από τις πιασμένες πλεξούδες των χρυσοκάστανων μαλλιών της. «Βγάλε αυτά τα σιχαμένα ρούχα από πάνω σου».

Δε βιάστηκα, καθώς κατάπινα τα λόγια που ήθελα να της

πω. Μεγαλύτερη από μένα κατά τρία χρόνια, κατάφερνε με κάποιον τρόπο να δείχνει νεότερη, ενώ τα χρυσαφένια μάγουλά της χρωματίζονταν πάντοτε από μια ντελικάτη, ζωηρή ροδαλότητα. «Μπορείς να βάλεις νερό να ζεσταθεί και να ρίξεις λίγα ξύλα στη φωτιά;» Όπως πρόφερα αυτά τα λόγια όμως, παρατήρησα τη στοίβα με τα ξύλα. Απέμεναν μόνο πέντε κούτσουρα. «Νόμιζα πως θα έκοβες ξύλα σήμερα».

Η Νέστα σκάλισε τα μακριά, φροντισμένα νύχια της. «Σιχαίνομαι να κόβω ξύλα. Μου μπαίνουν σκληθρες στα χέρια». Σήκωσε το βλέμμα της και με κοίταξε κάτω από τις πυκνές βλεφαρίδες της. Απ' όλες μας, η Νέστα έμοιαζε περισσότερο στη μητέρα μας... και ιδίως όταν ήθελε κάτι. «Άλλωστε, Φείρα», είπε με νάζι, «εσύ τα καταφέρνεις πολύ καλύτερα! Τελειώνεις στη μισή ώρα που χρειάζομαι εγώ. Τα χέρια σου είναι καταλληλότερα... είναι ήδη πολύ τραχιά».

Το σαγόνι μου σφίχτηκε. «Σε παρακαλώ», είπα, ηρεμώντας την αναπνοή μου, καθώς ήξερα πως ένας καυγάς ήταν το τελευταίο που χρειαζόμουν ή ήθελα. «Σε παρακαλώ, σήκω την αυγή να κόψεις ξύλα». Άρχισα να ξεκουμπώνω το πουκάμισό μου. «Ειδάλλως, θα φάμε κρύο πρωινό».

Τα φρύδια της έσμιξαν. «Αποκλείεται να το κάνω!»

Εγώ όμως κατευθυνόμουν ήδη προς το μικρό, δεύτερο δωμάτιο όπου κοιμόμασταν εγώ κι οι αδελφές μου. Η Ελάιν μουρμούρισε κάτι στη Νέστα, κάπως παρακλητικά, με αποτέλεσμα εκείνη να αγριέψει και να της αγριομιλήσει με δόντια σφιγμένα. Έτριξα μια ματιά πίσω, στον πατέρα μου, και έδειξα το ελάφι. «Ετοιμάστε τα μαχαίρια», είπα, δίχως να μπω στον κόπο να ακουστώ ευγενική. «Έρχομαι σε λίγο». Χωρίς να περιμένω απάντηση, έκλεισα την πόρτα πίσω μου.

Το δωμάτιο ήταν αρκετά μεγάλο για να χωράει μια ξεχαρβαλωμένη συρταριέρα και το πελώριο ξύλινο κρεβάτι όπου πλαγιάσαμε. Ήταν το μοναδικό απομεινάρι του αλλοτινού πλούτου μας, το είχε παραγγείλει ο πατέρας μου, δώρο γάμου για τη μητέρα μου. Ήταν το κρεβάτι πάνω στο οποίο είχαμε γεννηθεί και

οι τρεις μας, το κρεβάτι όπου πέθανε η μητέρα μου. Είχα ζωγραφίσει το σπίτι μας σε διάφορα σημεία τα προηγούμενα χρόνια, αυτό το κρεβάτι όμως ούτε που το είχα αγγίξει.

Έριξα τα ρούχα μου πάνω στην ταλαιπωρημένη συρταριέρα, κοιτάζοντας συνοφρυωμένη τις βιολέτες και τα τριαντάφυλλα που είχα ζωγραφίσει γύρω από τα πόμολα του συρταριού της Ελάιν, τις σπιρτόζες φλόγες που είχα φτιάξει γύρω από τα πόμολα της Νέστα, και τον νυχτερινό ουρανό –σπείρες κίτρινων άστρων στη θέση του λευκού– γύρω από το δικό μου συρτάρι. Το είχα κάνει για να φωτίσω κάπως το κατά τα άλλα μουντό δωμάτιο. Ούτε που το είχαν σχολιάσει. Και δεν ξέρω για ποιο λόγο περίμενα κάτι διαφορετικό.

Βόγκηξα και χρειάστηκε να βάλω τα δυνατά μου για να μη σωριαστώ στο κρεβάτι.

Εκείνο το βράδυ δειπνήσαμε με ψητό ελάφι. Παρότι ήξερα ότι ήταν λάθος, δεν έφερα αντιρρήσεις όταν όλοι μας πήραμε από μια μικρή, δεύτερη μερίδα, ώσπου ανακοίνωσα πως το υπόλοιπο κρέας δε θα το αγγίζαμε. Θα περνούσα την επόμενη μέρα προετοιμάζοντας τα τελευταία κομμάτια του ελαφιού και ύστερα θα διέθετα μερικές ώρες για να ξύσω τα δυο τομάρια προτού τα πάω στην αγορά. Ήξερα κάποιους εμπόρους που μπορεί να ενδιαφέρονταν για μια τέτοια αγορά – αν και κανείς τους δε θα μου έδινε την τιμή που άξιζαν. Όμως το χρήμα ήταν χρήμα και δεν είχα ούτε τον χρόνο ούτε τα μέσα για να ταξιδέψω στην πλησιέστερη μεγάλη πόλη προκειμένου να βρω καλύτερη προσφορά.

Έγλειψα καλά το πιρούνι μου, απολαμβάνοντας τα υπολείμματα λίπους που κάλυπταν το μέταλλο. Η γλώσσα μου πέρασε πάνω από τις σκεβρωμένες άκρες – το πιρούνι ήταν κομμάτι ενός ταλαίπωρου σερβιτόρου που είχε καταφέρει να γλιτώσει ο πατέρας μου από τα διαμερίσματα των υπηρετών την ώρα που οι πιστωτές λεηλατούσαν το αρχοντικό μας. Δεν είχαμε ούτε δύο

όμοια μαχαιροπέρουν, όμως ήταν καλύτερα από το να τρώμε με τα δάχτυλα. Τα σερβίτσια της προίκας της μητέρας μου είχαν πουληθεί προ πολλού.

Η μητέρα μου. Αυστηρή και ψυχρή με τα παιδιά της, γελαστή και εκθαμβωτική ανάμεσα στους καλεσμένους που σύχναζαν στα τότε κτήματά μας, ιδιαίτερα στοργική με τον πατέρα μου – τον μοναδικό άνθρωπο που αγαπούσε και σεβόταν πραγματικά. Βέβαια, αγαπούσε πραγματικά και τις γιορτές, τόσο πολύ, που δεν προλάβαινε να ασχοληθεί μαζί μου πέρα από το να σκέφτεται πώς το ταλέντο που είχα αρχίζει να δείχνω στο σχέδιο και στη ζωγραφική θα μπορούσε να μου εξασφαλίσει στο μέλλον κάποιο σύζυγο. Αν είχε ζήσει αρκετά για να δει τα πλούτη μας να εξανεμίζονται, θα την είχε τσακίσει όλο αυτό... χειρότερα απ' ό,τι τον πατέρα μου. Ίσως τελικά να ήταν καλύτερα που δεν πρόλαβε να δει την κατάντια μας.

Αν μη τι άλλο, περίσσευε περισσότερο φαγητό για εμάς.

Από τη μητέρα μου δεν απέμενε τίποτε άλλο στο φτωχικό μας πέρα από το ξύλινο κρεβάτι... και τον όρκο που είχα δώσει.

Κάθε φορά που αντίκριζα τον ορίζοντα ή αναρωτιόμουν αν θα ήταν καλύτερα να συνεχίσω να προχωρώ και να μην κοιτάζω ποτέ μου πίσω, θυμόμουν εκείνη την υπόσχεση που είχα δώσει πριν από έντεκα χρόνια, όταν εκείνη έλιωνε στο νεκροκρέβατό της: «Να μέινετε ενωμένοι, να τους προσέχεις». Κι εγώ είχα συμφωνήσει· ήμουν πολύ μικρή για να ρωτήσω για ποιο λόγο δεν είχε παρακαλέσει τις μεγαλύτερες αδελφές μου ή τον πατέρα μου. Πάντως, της είχα ορκιστεί και ύστερα πέθανε, και στον άθλιο κόσμο μας, στον κόσμο των ανθρώπων που προστατεύεται μονάχα από τον όρκο που έδωσαν τα Αρχοντικά πριν από πέντε αιώνες, στον κόσμο μας όπου είχαμε ξεχάσει τα ονόματα των θεών μας, ο όρκος ήταν νόμος· ο όρκος ήταν νόμισμα· ο όρκος ήταν η τιμή σου.

Υπήρχαν φορές που τη μισούσα που με έβαλε να δώσω εκείνο τον όρκο. Ίσως, έτσι όπως ψιγνόταν στον πυρετό, να μην καταλάβαινε καν τι ήταν αυτό που απαιτούσε. Ίσως, πάλι, ο θά-

νατος που σίμωνε να τη βοήθησε να δει καθαρά τον πραγματικό χαρακτήρα των παιδιών της και του άντρα της.

Ακούμπησα κάτω το πιρούνι και χάξεψα τις φλόγες της αδύναμης φωτιάς μας, όπως χόρευαν πάνω στα τελευταία κούτσουρα, τεντώνοντας τα πονεμένα πόδια μου κάτω από το τραπέζι.

Στράφηκα στις αδελφές μου. Ως συνήθως, η Νέστα γκρίνιαζε για τους χωρικούς... δεν είχαν τρόπους, ήταν αγροίκοι και άξεστοι, δεν είχαν ιδέα πόσο άθλια ήταν τα ρούχα τους κι ας καμώνονταν εκείνοι πως ήταν φίνα σαν το μετάξι ή τη δαντέλα. Από τότε που είχαμε χάσει την περιουσία μας, οι αλλοτινές παρέες τους φρόντιζαν να τις αγνοούν, οπότε οι αδελφές μου κυκλοφορούσαν κορδωμένες, λες και οι νεαροί χωρικοί της πόλης σχημάτιζαν έναν κοινωνικό κύκλο δεύτερης τάξης.

Ήπια μια γουλιά ζεστό νερό από την κούπα μου –χρήματα δε μας περίσσευαν ούτε για τσάι τώρα πια–, ενώ η Νέστα συνέχισε να αφηγείται την ιστορία της στην Ελαίν.

«Οπότε, γυρνάω και του λέω: *Αν νομίζετε ότι μπορείτε να μου το προτείνετε έτσι, χαλαρά, κύριε, δεν μπορώ παρά να αρνηθώ!* Και ξέρεις τι μου είπε ο Τόμας;» Με τα μπράτσα στηριγμένα γερά στο τραπέζι και τα μάτια γουρλωμένα, η Ελαίν έγνεψε αρνητικά.

«Ο Τόμας Μάντρεϊ;» τη διέκοψα. «Ο δεύτερος γιος του ξυλοκόπου;»

Τα γκριζογάλανα μάτια της Νέστα στένεψαν. «Ναι», είπε και έστρεψε ξανά την προσοχή της στην Ελαίν.

«Και τι θέλεις;» Έριξα μια ματιά στον πατέρα μου. Καμιά αντίδραση, κανένα σημάδι ανησυχίας ή έστω κάποια ένδειξη πως παρακολουθούσε την κουβέντα. Χαμένος στην ομίχλη της όποιας ανάμνησης είχε απλωθεί στον νου του, χαμογελούσε ελαφρά στην αγαπημένη του Ελαίν, τη μόνη από τις τρεις μας που έμπαινε στον κόπο να του μιλάει πραγματικά.

«Θέλει να την παντρευτεί», είπε η Ελαίν ξελιγωμένα.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου.

Η Νέστα έγερσε το κεφάλι της στο πλάι. Είχα δει σαρκοβό-

ρα ζωά να κάνουν ακριβώς την ίδια κίνηση. Υπήρχαν φορές που αναρωτιόμουν αν η αλύγιστη αποφασιστικότητά μας θα μας είχε φανεί χρησιμότερη στο να επιβιώσουμε –αν όχι να ευημερήσουμε–, αν δεν ήταν τόσο προσκολλημένη στα χαμένα μεγαλεία της. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα... Φείρα;» Πρόφερε το όνομά μου σαν να ήταν βρισιά.

Το σαγόνι μου πόνεσε από τη δύναμη με την οποία το έσφιξα για να μην απαντήσω.

Ο πατέρας μου ανακάθισε στη θέση του, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Ήξερα ότι ήταν ανοησία να αντιδράσω στις προκλήσεις της, αλλά δεν κρατήθηκα. «Δεν καταδέχεσαι να κόψεις λίγα ξύλα για τους δικούς σου, αλλά θες να παντρευτείς γιο ξυλοκόπου;» είπα.

Η Νέστα ίσιωσε τους ώμους της, έτοιμη για καυγά. «Εγώ νόμιζα πως το μόνο που ήθελες ήταν να φύγουμε από το σπίτι, να βρεθεί κάποιος να παντρευτούμε εγώ και η Ελάιν, ώστε να έχεις χρόνο να ζωγραφίζεις τα αριστουργήματά σου». Κοίταξε ειρωνικά τα μικρά μπουμπούκια που είχα ζωγραφίσει κατά μήκος του χεΐλους του τραπέζιού – τα χρώματα παραήταν σκούρα και υπερβολικά μπλε, δεν υπήρχε ίχνος λευκού στα πέταλα των λουλουδιών, όμως τα είχα βολέψει ακόμη κι έτσι, παρότι με πλήγωνε που δεν είχα λευκό χρώμα για να αποτυπώσω τη ζωντάνια.

Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να καλύψω τη ζωγραφιά με την παλάμη μου. Ίσως αύριο να την έξυνα τελείως από το τραπέζι. «Πίστεψέ με», της είπα, «τη μέρα που θα θελήσεις να παντρευτείς έναν άξιο άνθρωπο, θα τραβήξω γραμμή στο σπίτι του να σε παραδώσω. Τον Τόμας, μια φορά, δεν πρόκειται να τον παντρευτείς».

Τα ρουθούνια της Νέστα φούσκωσαν ανεπαίσθητα. «Δεν μπορείς να κάνεις κάτι. Η Κλερ Μπέντορ μού είπε σήμερα το απόγευμα πως ο Τόμας έχει αποφασίσει να μου κάνει πρόταση γάμου από μέρα σε μέρα. Και τότε δε θα χρειαστεί να καταπιώ ξανά τέτοια αποφάγια», μου πέταξε. «Τουλάχιστον δεν έχω ξεπέσει τόσο ώστε να κυλιέμαι στα άχυρα με τον Άιζακ Χέλ λες και

είμαι κανένα ζώο», πρόσθεσε ύστερα χαμογελώντας αμυδρά.

Ο πατέρας μου έβηξε αμήχανα, με το βλέμμα στραμμένο προς το κρεβάτι του δίπλα στη φωτιά. Ποτέ του δεν είχε κακομιλήσει στη Νέστα, είτε από φόβο είτε από τύψεις, και απ' ό,τι φαινόταν δε σκόπευε να κάνει τώρα την αρχή, έστω κι αν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε για τον Αιζακ.

Κόλλησα τις παλάμες μου πάνω στο τραπέζι, όπως την κοιτούσα αγριεμένη. Η Ελάιν τράβηξε το χέρι της από κοντά μου, λες και φοβόταν μήπως τα χώματα και τα αίματα κάτω από τα νύχια μου θα λέρωναν με κάποιον τρόπο την πορσελάνινη επιδερμίδα της. «Η οικογένεια του Τόμας είναι σχεδόν στα ίδια χάλια μ' εμάς», είπα, προσπαθώντας να μη γρυλίσω. «Γι' αυτούς δε θα ήσουν παρά ακόμη ένα στόμα να ταΐσουν. Κι αν δεν το ξέρει αυτό ο Τόμας, δεν μπορεί να μην το ξέρουν οι γονείς του».

Όμως ο Τόμας το ήξερε. Είχαμε συναντηθεί παλιότερα στο δάσος. Είχα δει τη γυαλάδα της απελπιστικής πείνας στο βλέμμα του μια φορά που με είχε πετύχει να κουβαλάω δυο κουνέλια. Άνθρωπο δεν είχα σκοτώσει ποτέ μου, όμως εκείνη τη μέρα το κυνηγετικό μαχαίρι μου κρεμόταν σαν βαρίδι στο πλευρό μου. Από τότε, φρόντιζα να τον αποφεύγω.

«Προίκα δεν έχουμε να δώσουμε», συνέχισα και, παρότι ο τόνος μου ήταν αυστηρός, η ένταση της φωνής μου έπεσε. «Για καμιά από τις δυο σας». Αν η Νέστα ήθελε να φύγει, με γεια της, με χαρά της. Ωραία. Θα ερχόμουν κι εγώ ένα βήμα πιο κοντά στο να εξασφαλίσω εκείνο το θαυμάσιο, ήσυχο μέλλον, να εξασφαλίσω ένα ήσυχο σπίτι, μαζί με αρκετή τροφή και χρόνο για να ζωγραφίζω. Όμως δεν είχαμε τίποτα –απολύτως τίποτα– για να δελεάσουμε τον όποιο μνηστήρα, ώστε να με απαλλάξει από τις δυο αδελφές μου.

«Είμαστε ερωτευμένοι», δήλωσε η Νέστα, οπότε η Ελάιν έγνεψε καταφατικά. Πάλι καλά που δεν έσκασα στα γέλια... Πότε είχαν αποφασίσει να πάνε να ξελιγώνονται με τον έναν και με τον άλλο πλούσιο και είχαν χρόνο να κάνουν τα γλυκά μάτια σε χωριατόπαιδα;

«Η κοιλιά δε χορταίνει με έρωτα», της απάντησα, διατηρώντας το βλέμμα μου όσο πιο σταθερό μπορούσα.

Λες και την είχα χαστουκίσει, η Νέστα πετάχτηκε πάνω. «Ζηλεύεις, γι' αυτό τα λες αυτά. Τους άκουσα να λένε πως ο Άιζακ θα παντρευτεί μια κοπέλα από το διπλανό χωριό, που έχει μεγάλη προίκα».

Κι εγώ το είχα ακούσει· του είχε ξεφύγει του Άιζακ την τελευταία φορά που βρεθήκαμε. «Τι να ζηλέψω;» είπα αργά, βάζοντας τα δυνατά μου να κρύψω την οργή μου. «Δεν έχουμε τίποτε να τους δώσουμε... καθόλου προίκα. Ούτε ένα ζωντανό. Και μπορεί ο Τόμας να θέλει αλήθεια να σε παντρευτεί... όμως θα του ήσουν βάρος».

«Κι εσύ που τα έμαθες αυτά και μου κάνεις την έξυπνη;» μουρμούρισε αγριεμένα η Νέστα. «Ένα αγρίμι είσαι κι έχεις το θράσος να έρχεσαι εδώ και να μοιράζεις διαταγές μέρα νύχτα. Συνέχισε έτσι και μια μέρα... μια μέρα, Φείρα, δε θα έχεις κανέναν να σε θυμάται ή να νοιάζεται αν υπήρξες ποτέ». Σηκώθηκε κι έφυγε εξαγριωμένη, με την Ελάν να τρέχει πίσω της γουργουρίζοντας λόγια παρηγοριάς. Κοπάνησαν την πόρτα του δωματίου μας τόσο δυνατά, που τραντάχτηκαν τα πιάτα.

Τα είχα ξανακούσει εκείνα τα λόγια και ήξερα πως ο μόνος λόγος που τα επαναλάμβανε ήταν επειδή είχα μορφάσει την πρώτη φορά που μου τα πέταξε. Όπως και να 'χε το πράγμα, έτσουζαν.

Ήπια μια γερή γουλιά από τη ραγισμένη κούπα. Ο ξύλινος πάγκος κάτω από τον πατέρα μου έτριξε όπως εκείνος άλλαξε θέση. Κατέβασα μια γουλιά ακόμα. «Κοίτα να της μιλήσεις, να τη λογικέψεις», είπα.

Εκείνος βάλθηκε να παρατηρεί ένα κάψιμο πάνω στο τραπέζι. «Και τι να της πω; Αν μιλάμε γι' αγάπη...»

«Δε μιλάμε γι' αγάπη, τουλάχιστον από τη μεριά του. Ξέρεις το σόι του, άλλωστε. Κι εγώ έχω δει πώς φέρεται στο χωριό... ένα μονάχα πράγμα θέλει από τη θυγατέρα σου, κι αυτό σίγουρα δεν είναι το χέρι της...»

«Έχουμε ανάγκη την ελπίδα όσο έχουμε ανάγκη το ψωμί και το κρέας», με διέκοψε εκείνος, σε μια σπάνια στιγμή κατά την οποία το βλέμμα του ήταν καθαρό. «Έχουμε ανάγκη την ελπίδα, αλλιώς δε γίνεται να αντέξουμε. Οπότε, άφησέ τη να ελπίζει, Φείρα. Άφησέ τη να φαντάζεται μια καλύτερη ζωή. Έναν καλύτερο κόσμο».

Σηκώθηκα από το τραπέζι σφίγγοντας τις γροθιές μου, όμως δεν είχα πού να τρέξω στα δυο δωμάτια του φτωχικού μας. Κοίταξα τα ξεθωριασμένα μπουκέτα που είχα ζωγραφίσει στο χείλος του τραπεζιού. Οι μίσχοι είχαν ήδη ξεφτίσει, ενώ το κάτω τμήμα των μπουκέτων είχε φύγει τελείως από το τρίψιμο. Μέσα σε λίγα χρόνια ολόκληρη η ζωγραφιά θα χανόταν χωρίς να αφήσει κανένα σημάδι πως κάποτε υπήρξε εκεί· πως κάποτε υπήρξα κι εγώ.

Όταν κοίταξα τον πατέρα μου, το βλέμμα μου ήταν σκληρό. «Δεν υπάρχει αυτό».

Το χιόνι που κάλυπτε τον δρόμο για το χωριό μας είχε γίνει μαύρο από τις πατημασιές των αλόγων και τις περαστικές άμαξες. Η Ελάιν και η Νέστα πλατάγιζαν τις γλώσσες τους και μόρφαζαν, καθώς προχωρούσαμε, αποφεύγοντας τα πολύ αηδιαστικά σημεία. Ήξερα γιατί είχαν έρθει – με το που έριξαν μια ματιά στα δέρματα που είχα διπλώσει στην τσάντα μου, έτρεξαν να αρπάξουν τις κάπες τους.

Δεν προσπάθησα καν να τους πιάσω την κουβέντα, μιας κι εκείνες δεν μπήκαν στον κόπο να το κάνουν ύστερα από όσα έγιναν χθες το βράδυ, αν και η Νέστα ξύπνησε την αυγή για να κόψει ξύλα. Πιθανότατα επειδή ήξερε πως θα πουλούσα τα δέρματα στην αγορά σήμερα και θα επέστρεφα στο σπίτι με χρήματα στην τσέπη μου. Έτσι, με ακολούθησαν στον έναν και μοναδικό δρόμο που περνούσε ανάμεσα από τα χιονισμένα χωράφια, ως το τέρμα, το ταλαίπωρο χωριό μας.

Τα έτρενα σπίτια του χωριού ήταν πανομοιότυπα και σχεδόν αδιάφορα, ενώ ο μουντός χειμώνας τα έκανε να μοιάζουν ακόμη πιο ανυστερή. Όμως είχε παζάρι σήμερα, πράγμα που σήμαινε πως η τόση δα πλατεία στο κέντρο του οικισμού θα γέμιζε από τους εμπόρους που θα αψηφούσαν το τσουχτερό κρύο αυτό το πρωί.

Από ένα τετράγωνο παραπέρα αναδινόταν η μυρωδιά ζεστού φαγητού – μπαχαρικά που σκάλιζαν τις παρυφές της μνήμης μου γαργαλιστικά. Η Ελάιν, πίσω μου, αναστέναξε σιγανά. Μπαχαρικά, αλάτι, ζάχαρη... σπάνια αγαθά για τους περισσότερους συγχωριανούς μας, αδύνατον για εμάς να τα αντέξουμε οικονομικά.

Αν τα κατάφερνα καλά στο παζάρι, ίσως θα είχα αρκετά χρήματα για να μας αγοράσω κάποια λιχουδιά. Έκανα να ανοίξω το στόμα μου για να το προτείνω, όμως εκείνη τη στιγμή στρίψαμε σε μια γωνιά και παραλίγο να πέσουμε η μία πάνω στην άλλη, καθώς σταματήσαμε όλες μας απότομα.

«Είθε το Αθάνατο Φως να σας ευλογεί, αδελφές», είπε η νεαρή γυναίκα με τον ξέθωρο μανδύα, που στεκόταν ακριβώς μπροστά μας.

Η Νέστα και η Ελάιν πλατάγισαν τις γλώσσες τους· εγώ έπνιξα ένα βογκητό. Τέλεια. Ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν: να κυκλοφορούν τα Τέκνα των Ευλογητών στο χωριό τη μέρα του παζαριού, ενοχλώντας και εκνευρίζοντας τους πάντες. Οι πρεσβύτεροι του χωριού συνήθως τους επέτρεπαν να μένουν για μόνο λίγες ώρες, όμως η παρουσία και μόνο εκείνων των ανόητων φανατικών που εξακολουθούσαν να λατρεύουν τα Αρχοντικά προκαλούσε αναστάτωση στον κόσμο. Κι εγώ δεν αποτελούσα εξαίρεση. Πριν από πολύ καιρό τα Αρχοντικά ήταν οι επικυρίαρχοί μας... όχι θεοί. Και το μόνο βέβαιο είναι πως δεν ήταν καλόψυχοι.

Η νεαρή γυναίκα πρότεινε τα λευκά σαν τη σελήνη χέρια της, χαιρετώντας μας, κι ένα βραχιόλι με ασημένια καμπανάκια – αληθινό ασημί – κουδούνισε στον καρπό της. «Έχετε λίγο χρόνο για να ακούσετε τον Λόγο των Ευλογητών;»

«Όχι», είπε απότομα η Νέστα, όπως αδιαφορούσε για τα απλωμένα χέρια της κοπέλας και σκουντούσε την Ελάιν για να περπατήσει. «Δεν έχουμε».

Τα λυτά σκούρα μαλλιά της νεαρής γυναίκας γυάλιζαν στο φως του πρωινού και το καθαρό, ξεκούραστο πρόσωπό της φέγγιζε όπως χαμογελούσε χαριτωμένα. Πίσω της στέκονταν άλλοι πέντε νεαροί δόκιμοι, νέοι άντρες και γυναίκες, με μαλλιά μακριά, ακούρευτα, και όλοι τους είχαν το βλέμμα στραμμένο προς την πλατεία αναζητώντας ανθρώπους να ζαλίσουν.

«Ένα λεπτό θα κάνουμε», είπε η γυναίκα κόβοντας τον δρόμο της Νέστα.

Ήταν εντυπωσιακό –πράγματι εντυπωσιακό– να βλέπεις τη Νέστα να ισιώνει την πλάτη της λες και είχε καταπιεί μπιστουό-νι, να ορθώνει τους ώμους της και να σηκώνει τη μύτη της, κοιτάζοντας από πάνω προς τα κάτω τη νεαρή δόκιμη σαν βασιλίσσα δίχως θρόνο. «Τράβα να ξεφουρνίσεις τις φανατικές ανοησίες σου σε κανένα βλάκα. Δε θα βρεις θύματα εδώ».

Η κοπέλα μαζεύτηκε, ενώ μια σκιά πέρασε φευγαλέα από τα καστανά της μάτια. Συγκρατήθηκα για να μη μορφάσω. Ίσως δεν ήταν αυτός ο καλύτερος τρόπος να τους συμπεριφερθείς, καθώς μπορούσαν να γίνουν πραγματικά ενοχλητικοί, έτσι και τους τσιγκλούσες.

Η Νέστα σήκωσε το χέρι της και κατέβασε το μανίκι του πανωφοριού της για να αποκαλύψει το σιδερένιο βραχιόλι της. Ήταν ίδιο με εκείνο που φορούσε η Ελάιν' είχαν αγοράσει το ίδιο κόσμημα πριν από χρόνια. Η δόκιμη σάστισε, τα μάτια της γούρλωσαν. «Το βλέπεις αυτό εδώ;» είπε αγριεμένα η αδελφή μου, με σφιγμένα δόντια, καθώς έκανε ένα βήμα μπροστά. Η δόκιμη υποχώρησε ένα βήμα. «Αυτό έπρεπε να φοράς. Όχι ασημένιες καμπανούλες για να προσελκύεις εκείνα τα τέρατα, τα ξωτικά...»

«Πώς τολμάς να φοράς αυτό το αισχρό πράγμα, που προσβάλλει τους αθάνατους φίλους μας...»

«Τράβα να κάνεις κήρυγμα αλλού», της πέταξε η Νέστα.

Δυο στρουμπουλές και χαριτωμένες αγρότισσες περνούσαν από εκεί, πιασμένες αγκαζέ, και πήγαιναν στο παζάρι. Καθώς πλησίασαν τους δόκιμους, τα πρόσωπά τους συνοφρυώθηκαν, παίρνοντας πανομοιότυπες εκφράσεις αηδίας. «Τσουλάκι των ξωτικών», σχολίασε η μία χολωμένη, απευθυνόμενη στη νεαρή γυναίκα. Δε θα μπορούσα να διαφωνήσω.

Οι δόκιμοι δε μίλησαν. Η δεύτερη γυναίκα –αρκετά εύπορη ώστε να φορά ολόκληρο περιδέραιο από πλεχτό σίδηρο γύρω από τον λαιμό της– μισόκλεισε τα μάτια και το επάνω χείλος της ανασηκώθηκε φανερώνοντας τα δόντια της.

«Καλά, βρε ηλίθιοι, δεν καταλαβαίνετε τι μας έκαναν εκείνα τα τέρατα πριν από τόσους αιώνες; Τι εξακολουθούν να μας

κάνουν ακόμα, για διασκέδαση, όποτε βρίσκουν ευκαιρία; Σας αξίζει το τέλος που θα έχετε στα χέρια των ξωτικών. Βλάκες και τσουλές, όλοι σας!»

Η Νέστα κούνησε το κεφάλι της συναινετικά στις γυναίκες, ενώ εκείνες συνέχισαν τον δρόμο τους. Στραφήκαμε ξανά στη νεαρή γυναίκα, η οποία εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά μας· ακόμη και η Ελάιν συνοφρυώθηκε αηδιασμένη.

Όμως η νεαρή γυναίκα πήρε μια ανάσα και το πρόσωπό της έγινε ξανά γαλήνιο. «Κι εγώ στην ίδια άγνοια ζούσα, ώσπου άκουσα τον Λόγο των Ευλογητών. Μεγάλωσα σε χωριό παρόμοιο με αυτό εδώ... έτσι, σκοτεινό και άσχημο. Όμως πριν από ένα μήνα μια φίλη της ξαδέρφης μου πήγε στα σύνορα, ως προσφορά του χωριού μας στην Πρίθιαν... και δεν επέστρεψε. Τώρα ζει με πλούτη και ανέσεις, ως νύφη ενός Αρχοντικού, και το ίδιο θα μπορούσατε να κάνετε κι εσείς, αν μου δίνετε λίγη ώρα να σας...»

«Την έφαγαν, μάλλον», είπε η Νέστα. «Γι' αυτό δεν έχει επιστρέψει».

Αν όχι κάτι χειρότερο, σκέφτηκα, αφού πράγματι ένα Αρχοντικό είχε αρπάξει άνθρωπο και τον είχε πάει στην Πρίθιαν. Ποτέ μου δεν είχα αντικρίσει εκείνα τα άκαρδα, ανθρωπόμορφα Αρχοντικά που κυβερνούσαν την Πρίθιαν ούτε τα ξωτικά που κατοικούσαν σε αυτά τα μέρη, με τις φολίδες και τα φτερά και τα μακριά, λιγνά χέρια που μπορούσαν να σε παρασύρουν βαθιά βαθιά κάτω από την επιφάνεια κάποιας ξεχασμένης λίμνης. Δεν ήμουν σίγουρη τι από τα δύο θα ήταν χειρότερο.

Το πρόσωπο της δόκιμης σφίχτηκε. «Οι καλόψυχοι κύριοί μας ποτέ δε θα μας έκαναν κακό. Η Πρίθιαν είναι τόπος ειρήνης και αφθονίας. Αν αποφάσιζαν να σας ευλογήσουν με το ενδιαφέρον τους, θα ήταν τιμή και χαρά σας να ζήσετε μαζί τους».

Η Νέστα έκανε ένα μορφασμό απέχθειας. Η Ελάιν έριχνε ματιές μια σε εμάς και μια στο παζάρι παρακάτω. Οι χωρικοί είχαν αρχίσει να κοιτάζουν προς το μέρος μας. Ήταν ώρα να προχωρήσουμε.

Η Νέστα άνοιξε ξανά το στόμα της να πει κάτι, όμως πήγα και στάθηκα ανάμεσά τους, ρίχνοντας μια ματιά στον γαλάζιο μανδύα της κοπέλας, στα ασημένια κοσμήματα που φορούσε, στην απόλυτη καθαριότητα της επιδερμίδας της. Δεν υπήρχε πουθενά σημάδι ή λεκές. «Άδικα παλεύεις εδώ πέρα», της είπα.

«Αξίζει ο κόπος». Η κοπέλα χαμογέλασε μακάρια.

Έσπρωξα ελαφρά τη Νέστα να αρχίσει να περπατάει. «Κάνεις λάθος», είπα στη δόκιμη.

Εξακολουθούσα να αισθάνομαι το βλέμμα της δόκιμης καρφωμένο πάνω μας, καθώς προχωρούσαμε γοργά προς την πλατεία, όμως δε γύρισα πίσω να κοιτάξω. Σύντομα θα έφευγαν, θα πήγαιναν να κάνουν κήρυγμα σε άλλον οικισμό. Κι εμείς, επιστρέφοντας στο σπίτι, θα αναγκαζόμασταν να πάρουμε τον μακρύ δρόμο για να τους αποφύγουμε. Μόλις απομακρυνθήκαμε αρκετά, έριξα μια φευγαλέα ματιά πίσω, στις αδελφές μου. Το πρόσωπο της Ελάν εξακολουθούσε να είναι μαγκωμένο σε κάποιο μορφασμό, όμως τα μάτια της Νέστα φανέρωναν θυμό, τα χείλη της ήταν λεπτά και καλά σφιγμένα. Αναρωτήθηκα αν είχε σκοπό να γυρίσει πίσω στην κοπέλα και να τσακωθεί μαζί της. Δεν ήταν δικό μου πρόβλημα αυτό· τουλάχιστον όχι τώρα.

«Θα σας συναντήσω εδώ σε μία ώρα», είπα και δεν τους άφησα χρόνο να μου γίνουν κολιτσιδά, καθώς χώθηκα στην πολύβουη πλατεία.

Μου πήρε δέκα λεπτά για να ζυγίσω τις τρεις επιλογές μου. Είχα τους συνήθεις αγοραστές: τον ηλικιωμένο τσαγκάρη και τον ράφτη με το κοφτερό βλέμμα, που έρχονταν στο παζάρι μας από μια γειτονική πόλη. Και μετά, το άγνωστο: μια πελώρια γυναίκα που καθόταν στο πεζούλι του χαλασμένου σιντριβανιού μας. Δεν είχε κάρο ή πάγκο, όμως και πάλι ήταν επιβλητική. Οι ουλές της και τα όπλα που κουβαλούσε πάνω της φανέρωναν τι ήταν: μισθοφόρος.

Ένωθα τα βλέμματα του τσαγκάρη και του ράφτη πάνω μου, διαισθανόμουν την προσποιητή αδιαφορία τους, καθώς ζύγιζαν με το μάτι την τσάντα που κουβαλούσα. Καλώς... Η μέρα θα κυλούσε με αυτόν τον τρόπο, λοιπόν.

Πλησίασα τη μισθοφόρο, τα πυκνά σκούρα μαλλιά της οποίας ήταν κουρεμένα κοντά. Το μαυρισμένο πρόσωπό της έμοιαζε σκαλισμένο από γρανίτη και τα μαύρα μάτια της έκλεισαν ελαφρά μόλις με εντόπισαν. Είχε πολύ ενδιαφέροντα μάτια· δεν είχαν μόνο μία απόχρωση του μαύρου, αλλά... πολλές, με υποψίες καστανού που λαμπύριζαν ανάμεσα στις σκιές. Προσπάθησα να παραμερίσω εκείνο το άχρηστο κομμάτι του μυαλού μου, τα ένστικτα που με ωθούσαν να σκέφτομαι τα χρώματα, το φως και τα σχήματα, και κράτησα τους ώμους μου ψηλά όση ώρα εκείνη με έκοβε προσπαθώντας να αποφασίσει αν ήμουν πιθανή απειλή ή εργοδότη. Τα όπλα που κουβαλούσε πάνω της –γυαλιστερά και κοφτερά– αρκούσαν για να με κάνουν να ξεροκαταπιώ... και να σταματήσω κοντά στο ένα μέτρο μακριά.

«Δεν ανταλλάσσω τις υπηρεσίες μου με αντικείμενα», είπε με φωνή κοφτή, χρωματισμένη από μια προφορά που δεν είχα ξανακούσει ως τότε. «Μόνο νομίσματα δέχομαι».

Κάποιοι περαστικοί χωρικοί έβαλαν τα δυνατά τους για να μη δείξουν υπερβολικό ενδιαφέρον για τον διάλογό μας. «Τότε θα τα βρεις ζόρικα σε ένα μέρος σαν κι αυτό», της είπα.

Ακόμη και καθιστή, ήταν τεράστια. «Τι θες από μένα, κοπελιά;»

Η ίδια θα μπορούσε να είναι από είκοσι πέντε έως τριάντα χρονών, όμως σκέφτηκα πως στα μάτια της πρέπει να έμοιαζα με κορίτσι, έτσι ντυμένη όπως ήμουν και λιγνή από την πείνα. «Έχω μια γούνα λύκου κι ένα δέρμα ελαφίνας για πούλημα. Σκέφτηκα πως μπορεί να σε ενδιέφερε να τα αγοράσεις».

«Κλεμμένα τα έχεις;»

«Όχι». Την κοίταξα κατάματα. «Μόνη μου τα κυνήγησα. Τ' ορκίζομαι».

Με έκοψε ξανά από πάνω μέχρι κάτω με εκείνα τα σκούρα μάτια της. «Πώς». Δεν ήταν ερώτηση. Διαταγή ήταν. Ίσως από μια γυναίκα που είχε αντιμετωπίσει ανθρώπους οι οποίοι δε θεωρούσαν τους όρκους ιερούς και τις λέξεις δεσμευτικές. Και τους είχε τιμωρήσει ανάλογα.

Οπότε, της περιέγραψα πώς είχα βρει τα τομάρια και, όταν τελείωσα, σήκωσε το ένα χέρι της προς την τσάντα μου. «Να δω».

Έβγαλα τα δύο προσεκτικά διπλωμένα τομάρια.

«Δεν έλεγες ψέματα για τον λύκο», μουρμούρισε. «Δε μου μοιάζει για ξωτικό, πάντως». Παρατήρησε τα δέρματα με έμπειρο μάτι, περνώντας τις παλάμες της από πάνω κι από κάτω τους. Μου είπε πόσα έδινε και για τα δύο.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, όμως κρατήθηκα και δεν το έκανα δεύτερη φορά. Έδινε παραπάνω απ' ό,τι άξιζαν... πολλά παραπάνω.

Η γυναίκα έστρεψε το βλέμμα παραπέρα, πίσω μου. «Υποθέτω πως εκείνες οι δυο κοπέλες που μας παρακολουθούν, εκεί απέναντι, είναι αδελφές σου. Έχετε όλες το ίδιο μπρούντζινο μαλλί... το ίδιο πεινασμένο βλέμμα». Πράγματι, οι αδελφές μου προσπαθούσαν ακόμη να ακούσουν τι λέγαμε χωρίς να γίνουν αντιληπτές.

«Δεν έχω ανάγκη τον οίκτο σου».

«Όχι, αλλά έχεις ανάγκη τα λεφτά μου και οι άλλοι έμποροι αγοράζουν κοφοχρονιά από το πρωί. Ο κόσμος δεν έχει τον νου του στο παζάρι, όλοι ασχολούνται με εκείνους τους ζηλωτές με το βοϊδίσιο βλέμμα, που βελάζουν στην πλατεία». Έριξε μια ματιά προς τη μεριά των Τέκνων των Ευλογητών, που εξακολουθούσαν να κουνουνίζουν τα καμπανάκια τους και να πετάγονται μπροστά σε όποιον επιχειρούσε να περάσει από κοντά τους.

Η μισθοφόρος χαμογελούσε ελαφρά, όταν στράφηκα ξανά προς το μέρος της. «Από σένα εξαρτάται, κοπελιά».

«Γιατί;»

Σήκωσε τους ώμους της. «Κάποτε κάποιος έκανε το ίδιο για μένα και τους δικούς μου τον καιρό που το είχαμε ανάγκη περισσότερο από ποτέ. Σκέφτηκα πως είναι καιρός να ξεπληρώσω τα χρωστούμενα».

Την κοίταξα ξανά ζυγίζοντας τα λόγια της. «Ο πατέρας μου έχει μερικά ξυλόγλυπτα, θα μπορούσα να σου τα δώσω κι αυτά... να είναι πιο δίκαιη η ανταλλαγή».

«Ταξιδεύω μόνο με τα απαραίτητα, δε θα μου χρησίμευαν σε κάτι. Αυτά εδώ, όμως», είπε χαϊδεύοντας τα τομάρια που κρατούσε, «με γλιτώνουν από τον κόπο να τα σκοτώσω μονάχη μου».

Έγνεψα καταφατικά, νιώθοντας τα μάγουλά μου να αναψοκοκκινίζουν καθώς έφερε το χέρι της στο πουγκί που κουβαλούσε μέσα από το βαρύ πανωφόρι της. Ήταν γεμάτο, φορτωμένο το λιγότερο με ασήμι, μπορεί και χρυσάφι, κρίνοντας από τον τρόπο που κουδούνιζε. Στα μέρη μας οι μισθοφόροι συνήθως πληρώνονταν καλά.

Η περιοχή μας ήταν πολύ μικρή και πολύ φτωχή για να διατηρεί τακτικό στρατό που θα φρουρούσε το τείχος στα σύνορα με την Πρίθιαν, κι εμείς, οι χωρικοί, μπορούσαμε να στηριζόμαστε μονάχα στη δύναμη της Συνθήκης που είχε συναφθεί πριν από πεντακόσια χρόνια. Όμως η ανώτερη τάξη είχε τον τρόπο να πληρώνει μισθοφόρους, όπως αυτή η γυναίκα, για να φυλάνε τα κτήματά τους που συνόρευαν με τη γη των αθανάτων. Ήταν μια ψευδαίσθηση ασφάλειας, όπως τα σκαλίσματα στο κατώφλι του σπιτιού μας. Ξέραμε, κατά βάθος, πως δεν υπήρχε άμυνα απέναντι στα ξωτικά. Όλοι μας το ξέραμε, άσχετα από την τάξη ή τη θέση μας στην κοινωνία: από την ώρα που γεννιόμασταν, μας νανούριζαν μέσα στις κούνιες μας με προειδοποιήσεις, το μαθαίναμε στους στίχους που τραγουδούσαμε στις αυλές των σχολείων. Ένα Αρχοντικό ήταν ικανό να σου μετατρέψει τα κόκαλα σε στάχτη από εκατό μέτρα μακριά. Όχι πως εγώ ή οι αδελφές μου είχαμε αντικρίσει ποτέ τέτοιο πλάσμα.

Όμως ακόμη κι έτσι προσπαθούσαμε να πιστέψουμε ότι κάτι –οτιδήποτε– θα μπορούσε να λειτουργήσει αποτρεπτικά απέναντί τους, έτσι και τύχαινε να πέσουμε πάνω σε κάποιον. Στην αγορά υπήρχαν δύο πάγκοι που απευθύνονταν σε εκείνους τους φόβους, καθώς πουλούσαν φυλαχτά, μπιχλιμπίδια, προσευχές και κομματάκια σίδερο. Δεν είχα λεφτά για τέτοια πράγματα, μα ακόμη κι αν ήταν αποτελεσματικά, το πολύ πολύ να μας εξασφάλιζαν μόλις λίγα λεπτά για να προετοιμαστούμε. Το να προσπαθήσεις να τραπείς σε φυγή ήταν μάταιο: όπως και το να πο-

λεμήσεις. Όμως αυτό δεν εμπόδιζε τη Νέστα και την Ελάιν να φορούν τα σιδερένια βραχιόλια τους κάθε φορά που έβγαιναν από το σπίτι μας. Ακόμη και ο Άιζακ είχε ένα σιδερένιο περικάρπιο στο χέρι, κρυμμένο πάντα μέσα από το μανίκι του. Μια φορά είχε προσφερθεί να μου αγοράσει κι εμένα, όμως αρνήθηκα. Μου φαινόταν υπερβολικά προσωπικό δώρο, υπερβολικά σαν πληρωμή, υπερβολικά... διαρκής υπενθύμιση όσων ήμασταν και δεν ήμασταν ο ένας για τον άλλο.

Η μισθοφόρος ακούμπησε τα νομίσματα στην απλωμένη παλάμη μου κι εγώ τα έκρυψα στην τσέπη μου, νιώθοντας το βάρος τους σαν μυλόπετρα. Δεν υπήρχε καμία απολύτως περίπτωση να μην είχαν δει οι αδελφές μου τα χρήματα, καμία περίπτωση να μη σκέφτονταν ήδη πώς θα μπορούσαν να με πείσουν να τους δώσω ένα μέρος.

«Σ' ευχαριστώ», είπα στη μισθοφόρο, καθώς προσπαθούσα και αποτύγχανα να μην ακουστεί απότομη η φωνή μου, αφού ένιωθα τις αδελφές μου να πλησιάζουν σαν όρνια που γυρόφερναν κουφάρι.

Η μισθοφόρος χάιδεψε τη γούνα του λύκου. «Μια συμβουλή, ως κυνηγός προς κυνηγό».

Σήκωσα τα φρύδια μου.

«Μην προχωράς πολύ στο δάσος. Εγώ ούτε που θα πλησίαζα στα μέρη όπου βρέθηκαν εσύ χτες. Ένας λύκος πελώριος σαν και δαύτον θα είναι το λιγότερο που μπορεί να σου συμβεί εκεί. Όλο και πιο συχνά ακούω να λένε πως εκείνα τα πλάσματα περνούν στην από δω μεριά του τείχους».

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά μου. «Δηλαδή... δηλαδή ετοιμάζονται να επιτεθούν;» Αν ήταν αλήθεια, θα έβρισκα κάποιον τρόπο να απομακρύνω την οικογένειά μου από τον θλιβερό, μουσκεμένο τόπο όπου μέναμε και να την πάω νότια, κάπου μακριά από εκείνο το αόρατο τείχος που χώριζε τον κόσμο μας στη μέση, προτού προλάβουν τα ξωτικά να το περάσουν.

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από πολλά χρόνια και για χιλιετίες ολόκληρες, ήμασταν σκλάβοι των Αρχοντικών. Τότε,

τους χτίζαμε λαμπρούς, απέραντους πολιτισμούς με το αίμα και τον ιδρώτα μας, τους φτιάχναμε ναούς για να λατρεύουν τους άγριους θεούς τους. Κάποια στιγμή επαναστατήσαμε – σε όλα τα μέρη, παντού. Ο Πόλεμος αποδείχτηκε τόσο αιματηρός, τόσο καταστροφικός, που χρειάστηκαν έξι θνητές βασιλίσσες να ετοιμάσουν τη Συνθήκη για να σταματήσει η σφαγή και στα δυο στρατόπεδα και να χτιστεί το τείχος: Ο Βορράς του κόσμου μας παραχωρήθηκε στα Αρχοντικά και τα Ξωτικά, που πήραν μαζί τη μαγεία τους. Ο Νότος πήγε σε εμάς, τους τσακισμένους θνητούς, που καταδικαστήκαμε από τότε και για πάντα να βγάζουμε με χίλιους κόπους το ψωμί μας από τη γη.

«Κανείς δεν ξέρει τι σχεδιάζουν τα Αρχοντικά», είπε η μισθοφόρος με έκφραση σκληρή σαν πέτρα. «Δεν ξέρουμε αν ο έλεγχος που ασκούν οι Άρχοντες στα θηρία τους έχει αρχίσει να εξασθενεί ή αν πρόκειται για στοχευμένες επιθέσεις. Δούλεψα για έναν ηλικιωμένο ευγενή, ο οποίος ισχυριζόταν ότι τα τελευταία πενήντα χρόνια τα πράγματα χειροτερεύουν. Πήρε καράβι για τον Νότο πριν από δύο εβδομάδες και μου είπε πως, αν είχα μυαλό, θα έκανα κι εγώ το ίδιο. Προτού φύγει, παραδέχτηκε πως είχε λάβει μήνυμα από ένα φίλο του, ο οποίος του έλεγε πως μέσα στη νύχτα μια αγέλη μάρταξ πέρασε από το τείχος και ξέσκιζε το μισό χωριό του».

«Μάρταξ;» είπα ξέπνοα. Ήξερα ότι υπήρχαν διαφορετικά είδη ξωτικών, πως ήταν πολλά και διάφορα, όπως κάθε άλλο είδος ζώου, όμως ελάχιστα γνώριζα με τα ονόματά τους.

Τα μάτια της μισθοφόρου, σκοτεινά σαν τη νύχτα, λαμπύρισαν. «Κάτι πλάσματα πελώρια σαν αρκούδες, έχουν κεφάλια που μοιάζουν με λιονταριού και τρεις σειρές δόντια πιο κοφτερά κι από καρχαρία. Και είναι άγρια... πιο άγρια κι από τα τρία μαζί. Ο ευγενής εκείνος είπε πως έκοψαν τους χωρικούς λωρίδες... Κυριολεκτικά».

Το στομάχι μου ανακατεύτηκε. Πίσω μας οι αδελφές μου έμοιαζαν τόσο αδύναμες... Οι ανοιχτόχρωμες επιδερμίδες τους τόσο ντελικάτες, έτοιμες να κοπούν σε λωρίδες. Απέναντι σε

πλάσματα όπως τα μάρταξ δε θα είχαμε καμιά ελπίδα. Εκείνα τα Τέκνα των Ευλογητών ήταν βλάκες... φανατισμένοι βλάκες.

«Οπότε, δεν ξέρουμε τι σημαίνουν όλες αυτές οι επιθέσεις», συνέχισε η μισθοφόρος, «πέρα από το ότι φέρνουν περισσότερες δουλειές σε μένα, κι εσύ καλά θα κάνεις να μείνεις μακριά από το τείχος. Ειδικά έτσι κι αρχίζουν να εμφανίζονται Αρχοντικά ή, ακόμη χειρότερα, κάποιος από τους Άρχοντες. Μποστά σ' αυτούς τα μάρταξ είναι κοντάβια».

Παρατήρησα τα σημαδεμένα χέρια της, που ήταν σκασμένα από το κρύο. «Με άλλο είδος ξωτικού έχεις αναμετρηθεί;»

Τα μάτια της έκλεισαν. «Δε θες να ξέρεις, κοπελιά... εκτός κι αν έχεις όρεξη να ξεράσεις το πρωινό σου».

Πράγματι ανακατευτόμουν, αισθανόμουν ναυτία και νευρικότητα. «Δηλαδή, τι; Ήταν χειρότερα κι από τα μάρταξ;» τόλμησα να ρωτήσω.

Η γυναίκα τράβηξε πίσω το μανίκι του πανωφοριού της, αποκάλυπτοντας ένα μαυρισμένο, μυώδη πήχη γεμάτο απαίσιες ουλές. Οι καμπύλες που σχημάτιζαν έμοιαζαν πάρα πολύ με... «Δεν είχε τη δύναμη ή το μέγεθος ενός μάρταξ», είπε, «όμως το δάγκωμά του ήταν γεμάτο φαρμάκι. Δύο μήνες... τόσο έμεινα στο κρεβάτι. Τέσσερις μήνες έκανα να ξαναβρώ τη δύναμη να περπατήσω». Σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού της. *Υπέροχο*, σκέφτηκα την ώρα που η φρίκη έβαζε στη μέγκενή της τα σωθικά μου. Πάνω στη μαυρισμένη επιδερμίδα της οι φλέβες απλώνονταν μαύρες, κατάμαυρες, σαν ιστός αράχνης. «Ο θεραπευτής είπε πως δεν μπορούσε να γίνει κάτι... πως είμαι τυχερή που μπορώ και περπατάω με το φαρμάκι ακόμη μέσα στα πόδια μου. Ίσως μια μέρα να με σκοτώσει, ίσως να με σακατέψει. Όμως τουλάχιστον θα πεθάνω ξέροντας πως το σκότωσα πρώτη».

Ένιωσα λες και πάγωνε το αίμα που κυλούσε στις δικές μου φλέβες, όπως κατέβαζε το μπατζάκι του παντελονιού της. Και να είχε δει κάποιος στην πλατεία το θέαμα, κανείς δεν τόλμησε να ψελλίσει το παραμικρό – ούτε να πλησιάσει. Κι εγώ είχα δει αρκετά για μια μέρα. Οπότε, έκανα ένα βήμα πίσω, προσπα-

θώντας να συνέλθω από όσα μου είχε πει και μου είχε δείξει.

«Ευχαριστώ για την προειδοποίηση», είπα.

Η προσοχή της στράφηκε για λίγο πίσω μου κι ένα αμυδρό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της. «Καλή τύχη!»

Την επόμενη στιγμή, ένα λεπτό χέρι έκλεισε σαν τανάλια γύρω από τον πήχη μου, τραβώντας με κατά πίσω. Ήξερα πως ήταν η Νέστα προτού καν γυρίσω να την κοιτάξω.

«Είναι επικίνδυνα άτομα», είπε η αδελφή μου μέσα από τα σφιγμένα δόντια της, όπως έμπηγε τα δάχτυλά της πάνω στο χέρι μου και συνέχιζε να με τραβά από τη μισθοφόρο. «Μην τα πλησιάζεις ξανά».

Έμεινα να την κοιτάζω απορημένη για λίγο, και ύστερα την Ελάιν, το πρόσωπο της οποίας είχε χλομιάσει. «Είναι κάτι που πρέπει να ξέρω;» ρώτησα ήρεμα. Δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που η Νέστα είχε προσπαθήσει να με προειδοποιήσει για οτιδήποτε· μονάχα με την Ελάιν ασχολούνταν πραγματικά.

«Είναι κτήνη, θέλουν να βάλουν στο χέρι όσο χαλκό μπορούν, ακόμη κι αν χρειαστεί να το κάνουν με τη βία».

Έριξα μια κλεφτή ματιά στη μισθοφόρο, η οποία εξακολούθουσε να παρατηρεί τα καινούργια αποκτήματά της. «Σε λήστεψε;»

«Όχι αυτή», μουρμούρισε η Ελάιν. «Ένας άλλος, που περνούσε από δω. Είχαμε ελάχιστα χρήματα πάνω μας, θύμωσε όμως...»

«Και γιατί δεν τον καταγγείλατε... ή γιατί δε μου το είπατε;»

«Τι θα μπορούσες να κάνεις;» είπε η Νέστα χαμογελώντας ειρωνικά. «Θα τον προκαλούσες σε μονομαχία με το τόξο και τα βέλη σου; Ή μήπως θα βρισκόταν κανείς σε αυτό το βρομοχώρι να νοιαστεί, αν λέγαμε κάτι;»

«Ο Τόμας Μάντρεϊ, δηλαδή, δε θα αντιδρούσε;» ρώτησα ψυχρά.

Τα μάτια της Νέστα γυάλισαν, όμως μια κίνηση πίσω μου τράβηξε την προσοχή της, οπότε ανασήκωσε τα χείλη της, υποθέτω προσπάθησε να μου χαμογελάσει γλυκά... μάλλον γιατί θυμήθη-

κε τα χρήματα που είχα πάνω μου. «Ο φίλος σου σε περιμένει».

Γύρισα προς τα πίσω. Πράγματι, ο Άιζακ με κοιτούσε από την άλλη άκρη της πλατείας, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του και την πλάτη του ακουμπισμένη σε έναν τοίχο. Παρότι ήταν ο πρωτότοκος γιος του μοναδικού εύπορου αγρότη στο χωριό μας, ήταν αδύνατος εξαιτίας του χειμώνα και τα καστανά μαλλιά του είχαν ατονήσει. Ήταν σχετικά γοητευτικός, γλυκομίλητος και συγκρατημένος, αλλά κάτω από όλα αυτά υπήρχε κάτι σκοτεινό, που μας είχε προκαλέσει εκείνη την αμοιβαία έλξη, εκείνη την κοινή συναίσθηση πόσο άθλιες ήταν οι ζωές μας, τώρα και για πάντα.

Ήμασταν γνωστοί εδώ και χρόνια –από τότε που η οικογένειά μου μετακόμισε στο χωριό–, όμως ποτέ μου δεν του είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία, ώσπου βρεθήκαμε ένα απόγευμα να κατηφορίζουμε μαζί τον κεντρικό δρόμο. Μόνο για τα αυγά που έφερνε στο παζάρι είχαμε μιλήσει –κι εγώ είχα θαυμάσει την ποικιλία των χρωμάτων στο καλάθι που κουβαλούσε– καστανά και γκριζα, μαζί με μερικά ελαφρώς γαλαζωπά και πρασινωπά. Ήταν μια κουβέντα απλή, φιλική, ίσως λιγάκι αμήχανη, πάντως, όταν με άφησε μπροστά στο σπίτι μου, δεν αισθανόμουν... ολομόναχη. Μια βδομάδα αργότερα, τον έσυρα μέσα σε εκείνον τον ξεχαρβαλωμένο αχυρώνα.

Ήταν ο πρώτος και μοναδικός εραστής μου στα δυο χρόνια που πέρασαν από τότε. Υπήρχαν φορές που βρισκόμασταν κάθε νύχτα επί μια βδομάδα, και άλλοτε περνούσε ένας ολόκληρος μήνας χωρίς να βρεθούμε. Όμως κάθε φορά συνέβαινε το ίδιο: ένα βιαστικό γδύσιμο κι ένα αντάμωμα αναπνοών, γλωσσών και δοντιών. Καμιά φορά μιλούσαμε – ή, πιο σωστά, εκείνος μιλούσε για την πίεση και τα βάρη που του είχε φορτώσει ο πατέρας του. Συχνά δε λέγαμε λέξη όση ώρα ήμασταν μαζί. Δε θα μπορούσα να πω ότι το σμιξιμό μας ήταν ιδιαίτερα επιδέξιο, όμως και πάλι ήταν μια ανακούφιση, ένα διάλειμμα, μια στάλα αλτρονισμού.

Δεν υπήρχε έρωτας μεταξύ μας ούτε και είχε υπάρξει ποτέ –

τουλάχιστον αυτό που υπέθετα ότι εννοούσαν οι άνθρωποι όταν μιλούσαν για τον έρωτα–, όμως ένα κομμάτι του εαυτού μου πόνεσε, όταν μου ανακοίνωσε πως σύντομα θα παντρευόταν. Δεν ήμουν ακόμη αρκετά απελπισμένη για να του προτείνω να με συναντά και μετά τον γάμο του.

Ο Άιζακ έγειρε το κεφάλι του σε ένα γνώριμο νεύμα και ύστερα άρχισε να ξεμακραίνει δίχως βιασύνη, προς τα όρια της πόλης κι εκείνον τον παμπάλαιο αχυρώνα όπου θα με περίμενε. Ποτέ μας δεν προσπαθήσαμε να κρατήσουμε τη σχέση μας μυστική, όμως παίρναμε κάποια μέτρα ώστε να μην είναι και εντελώς φανερή.

Η Νέστα πλατάγισε τη γλώσσα της, καθώς σταύρωνε τα χέρια της στο στήθος. «Ελπίζω να προσέχετε σ' αυτά που κάνετε».

«Είναι κάπως αργά για να καμωθείς ότι σε νοιάζει», είπα. Πάντως προσέχαμε. Και αφού η τσέπη μου δεν το σήκωνε, ήταν ο Άιζακ εκείνος που έπαιρνε το αντισυλληπτικό καταπότι. Ήξερε πως, αλλιώς, ούτε που θα τον άγγιζα. Έφερα το χέρι μου στην τσέπη κι έβγαλα από μέσα ένα χάλκινο εικοσάρικο. Η Ελαίν πήρε μια κοφτή ανάσα μόλις το είδε, μα εγώ ούτε που γύρισα να κοιτάξω τις αδελφές μου, όπως ακουμπούσα το νόμισμα στην παλάμη της.

«Τα λέμε στο σπίτι» είπα ξερά.

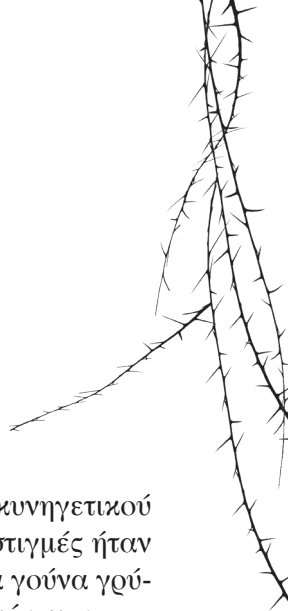

Αργότερα, αφού δειπνήσαμε ξανά με κρέας ελαφιού και είχαμε μαζευτεί όλοι γύρω από τη φωτιά να ησυχάσουμε λίγο προτού πέσουμε για ύπνο, πρόσεξα τις αδελφές μου που ψιθύριζαν και γελούσαν μεταξύ τους. Είχαν ξοδέψει όλα τα χρήματα που τους είχα δώσει... Σε τι, δεν ήξερα, αν και η Ελαίν είχε φέρει στο σπίτι μια καινούργια σμίλη για την ξυλογλυπτική του πατέρα μας. Η κάπα και οι μπότες για τις οποίες κλαψούριζαν το περασμένο βράδυ παραήταν ακριβές. Όμως δεν τις είχα μαλώσει, ειδικά από τη στιγμή που η Νέστα βγήκε έξω δεύτερη φορά να κό-

ψει κι άλλα ξύλα χωρίς να της το ζητήσω. Ευτυχώς, είχαν αποφύγει ακόμη μία αντιπαράθεση με τα Τέκνα των Ευλογητών.

Ο πατέρας μου είχε αποκοιμηθεί στην καρέκλα του, με το μπαστούνι ακουμπισμένο πάνω στο σακατεμένο γόνατό του. Δε θα έβρισκα καταλληλότερη στιγμή να θίξω στη Νέστα το ζήτημα του Τόμας Μάντρεϊ. Γύρισα προς το μέρος της κι έκανα να ανοίξω το στόμα μου.

Όμως εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας βρυχηθμός που κόντεψε να με κουφάνει. Οι αδελφές μου ούρλιαξαν, καθώς χιόνια εισέβαλαν στο δωμάτιο κι ένα πελώριο πλάσμα, που βρυχιόταν σαν θηρίο, ξεπρόβαλε στο κατώφλι.

Δεν κατάλαβα πώς βρέθηκε η ξύλινη λαβή του κυνηγετικού μαχαιριού μου μέσα στη γροθιά μου. Οι πρώτες στιγμές ήταν μια παραζάλη, το γιγάντιο θηρίο με τη χρυσαφένια γούνα γρούλιζε, οι αδελφές μου τσίριζαν, στο δωμάτιο απλωνόταν παγωνιά, ο πατέρας μου κοιτούσε έντρομος.

Δεν ήταν κάποιο μάραξ, συνειδητοποίησα – αν και η ανακούφισή μου κράτησε ελάχιστα. Το θηρίο πρέπει να ήταν μεγάλο σαν άλογο, ολόκληρο το σώμα του έφερνε σε αιλουροειδές, το κεφάλι του ήταν ίδιο με λύκου. Δεν καταλάβαινα πώς είχαν βρεθεί εκείνα τα στριφτά κέρατα, σαν άλκης, πάνω στο κεφάλι του. Όμως είτε επρόκειτο για λιοντάρι είτε για λύκο ή άλκη, δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία για τη ζημιά που μπορούσαν να προκαλέσουν εκείνα τα μακριά σαν μαχαίρια μαύρα νύχια κι εκείνα τα κίτρινα δόντια.

Αν ήμουν ολομόναχη στο δάσος, μπορεί και να είχα επιτρέψει στον εαυτό μου να παραδοθεί στον φόβο, μπορεί να είχα σωριαστεί στα γόνατα και να προσευχόμουν κλαίγοντας για ένα γρήγορο, ανώδυνο θάνατο. Εδώ όμως δεν είχα περιθώρια να τρομοκρατηθώ, ήμουν αποφασισμένη να μην κάνω πόντο πίσω κι ως χτυπούσε η καρδιά μου σαν τρελή στα τύμπανα των αυτιών μου. Με κάποιον τρόπο βρέθηκα μπροστά από τις αδελφές μου την ώρα που το πλάσμα ανασηκωνόταν στα πίσω πόδια του και βρυχιόταν, με ένα στόμα γεμάτο κοφτερά δόντια: «ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!»

Όμως, άλλη ήταν η λέξη που αντήχησε μέσα μου:

Ξωτικό.

Εκείνα τα γελοία αποτρεπτικά σύμβολα στο κατώφλι μας εί-

χαν την ίδια δύναμη να σταματήσουν αυτό το πλάσμα όση και ένας ιστός αράχνης. Έπρεπε να είχα ρωτήσει τη μισθοφόρο πώς είχε καταφέρει να σκοτώσει εκείνο το ξωτικό. Πάντως ο παχύς σβέρκος αυτού του θηρίου έμοιαζε με ωραιότατο θηγάρι για το μαχαίρι μου.

Τόλημσα να ξεκλέψω μια ματιά πίσω μου. Οι αδελφές μου σούλαζαν γονατισμένες δίπλα στο τζάκι και ο πατέρας μου ήταν σκυμμένος μπροστά τους. Άλλο ένα κορμί που έπρεπε να υπερασπιστώ. Βλακωδώς, έκανα ακόμη ένα βήμα προς το ξωτικό, κρατώντας το τραπέζι ανάμεσά μας και παλεύοντας να αντισταθώ στο τρέμουλο του χεριού μου. Το τόξο και η φαρέτρα μου βρίσκονταν στην απέναντι μεριά του δωματίου, πίσω από το θηρίο. Θα έπρεπε να περάσω από εκεί για να φτάσω στο βέλος από ξύλο φλαμουριάς και να εξασφαλίσω αρκετό χρόνο ώστε να προλάβω να το ρίξω.

«ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!» βρυχήθηκε ξανά το θηρίο, με το τρίχωμα της ράχης του ανασηκωμένο.

«Σε... παρακαλώ», ψέλλισε ο πατέρας μου από πίσω μου, καθώς δεν έβρισκε μέσα του τη δύναμη να έρθει στο πλευρό μου. «Ό,τι κι αν κάναμε, δεν το κάναμε επίτηδες και...»

«Δε... σκοτώσαμε κανέναν», πρόσθεσε η Νέστα πνίγοντας τους λυγμούς της, με το χέρι σηκωμένο πάνω από το κεφάλι της, λες κι εκείνη η φλούδα σίδερου μπορούσε να αποτρέψει εκείνο το φρικτό πλάσμα.

Άρπαξα ακόμη ένα μαχαίρι του φαγητού από το τραπέζι, ό,τι καλύτερο μπορούσα να κάνω, εκτός κι αν έβρισκα τρόπο να φτάσω στη φαρέτρα. «Βγες έξω!» έκανα αγριεμένα στο πλάσμα, κραδαίνοντας τα μαχαίρια μπροστά μου. Σίδερο δεν υπήρχε τριγύρω για να το χρησιμοποιήσω σαν όπλο, εκτός κι αν του πετούσα τα βραχιόλια των αδελφών μου. «Βγες έξω, χάσου από δω!» Τα χέρια μου έτρεμαν τόσο, που μετά βίας κατάφερνα να κρατάω τις λαβές. Ένα καρφί... ακόμη κι ένα ρημάδι σιδερένιο καρφί θα έπαιρνα, αν το είχα πρόχειρο.

Σε απάντηση, το θηρίο βρυχήθηκε τόσο δυνατά, που ολόκληρο το φτωχικό μας τραντάχτηκε, τα πιάτα και τα ποτήρια έτρι-

ξαν. Όμως έτσι άφησε τον πελώριο λαιμό του εκτεθειμένο. Σημάδεψα και έριξα το κυνηγητικό μαχαίρι μου.

Αστραπιαία –τόσο, που δεν πρόλαβα καν να το δω– το χτύπησε με την πατούσα του και το πέταξε σε μια άκρη του δωματίου, ενώ ταυτόχρονα έτριξε τα δόντια του μπροστά στο πρόσωπό μου.

Τινάχτηκα πίσω και παραλίγο να σκοντάψω στον σκυφτό πατέρα μου. Το ξωτικό θα μπορούσε να με είχε σκοτώσει... σίγουρα θα μπορούσε, όμως εκείνο το τριξίμο ήταν μονάχα μια προειδοποίηση. Η Νέστα και η Ελάιν, κλαίγοντας, προσεύχονταν σε όποιους θεούς –ξεχασμένους από χρόνια– μπορεί να κυκλοφορούσαν ακόμη εκεί γύρω.

«ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ;» Το πλάσμα κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος μας. Ακούμπησε τη μια πατούσα του πάνω στο τραπέζι· το ξύλο σαν να βόγκηξε από κάτω. Τα νύχια του έσκασαν με γδούπο, όπως μπήγονταν στο ξύλο το ένα μετά το άλλο.

Τόλμησα να κάνω ακόμη ένα βήμα μπροστά, καθώς το θηρίο τέντωνε τη μουςούδα του πάνω από το τραπέζι για να μας μυρίσει. Τα μάτια του ήταν πράσινα, με ψήγματα κεχριμπαριού. Δεν ήταν μάτια ζώου – όχι με τέτοιο σχήμα και με τέτοιο χρώμα. Η φωνή μου ακούστηκε απρόσμενα ψύχραιμη, καθώς ζήτησα εξηγήσεις. «Ποιος σκότωσε ποιον;»

Το πλάσμα βρυχήθηκε· ήταν ένας ήχος χαμηλός, αλλά άγριος. «Τον λύκο», είπε και η καρδιά μου έχασε ένα χτύπο. Ο βρυχηθμός είχε πάψει, όμως η οργή παρέμενε, χρωματισμένη ίσως με μια υποψία οδύνης.

Το κλάμα της Ελάιν μετατράπηκε σε στριγκή τσιρίδα. Εγώ κράτησα το σαγόνι μου όρθιο.

«Ποιο λύκο;» ρώτησα.

«Ένα μεγάλο λύκο με γκρίζο τρίχωμα», γρύλισε το πλάσμα. Άραγε θα το καταλάβαινε, αν έλεγα ψέματα; Τα ξωτικά δεν μπορούσαν να πουν ψέματα, όλοι οι θνητοί το ήξεραν αυτό. Μπορούσαν όμως να μυριστούν το ψέμα στις γλώσσες των ανθρώπων; Ελπίδα να γλιτώσουμε από αυτή την κατάσταση με τα όπλα δεν είχαμε καμία, όμως ίσως να υπήρχαν άλλοι τρόποι.

«Αν ο λύκος σκοτώθηκε κατά λάθος», είπα στο θηρίο όσο πιο ψύχραιμα μπορούσα, «τι πληρωμή θα μπορούσαμε να προσφέρουμε σε αντάλλαγμα;» Δεν μπορεί, εφιάλτης ήταν όλο αυτό, από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνούσα δίπλα στη φωτιά, κατάκοπη από τη μέρα που πέρασα στο παζάρι και το απόγευμα με τον Άιζακ.

Το θηρίο αλύχτησε με τρόπο που θα μπορούσε να είναι και πικρό γέλιο. Παραμέρισε το τραπέζι και άρχισε να βηματίζει σε ένα στενό κύκλο μπροστά στη διαλυμένη πόρτα. Το κρύο ήταν τόσο έντονο, που ανατρίχιασα. «Η πληρωμή που πρέπει να προσφέρετε είναι αυτή που επιβάλλει η Συνθήκη ανάμεσα στα βασιλεία μας».

«Για ένα λύκο;» απάντησα επιθετικά και ο πατέρας μου μουρμούρισε το όνομά μου για να με προειδοποιήσει. Είχα κάποιες αμυδρές αναμνήσεις από τότε που μου διάβαζαν τη Συνθήκη, στα μαθήματα που έκανα όταν ήμουν παιδί, όμως δε θυμόμουν να αναφέρει κάτι για λύκους.

Το θηρίο γύρισε απότομα προς το μέρος μου. «Ποιος σκότωσε τον λύκο;»

Κοίταξα κατευθείαν εκείνα τα σμαραγδένια μάτια. «Εγώ τον σκότωσα».

Το πλάσμα ανοιγόκλεισε τα μάτια του, έριξε μια ματιά στις αδελφές μου, ύστερα ξανά σε μένα, στο λιγνό κορμί μου.... το δίχως άλλο έβλεπε μονάχα αδυναμία πάνω μου. «Σίγουρα λες ψέματα για να προστατέψεις αυτές εδώ».

«Εμείς δε σκοτώσαμε τίποτα!» κλαψούρισε η Ελάιν. «Σε παρακαλώ... σε ικετεύω, λυπήσου μας!» Η Νέστα, μέσα από τους λυγμούς της, της ζήτησε απότομα να σωπάσει, όμως έσπρωξε την Ελάιν πίσω της. Αντικρίζοντας αυτό το θέαμα, το στήθος μου σφίχτηκε.

Ο πατέρας μου σηκώθηκε όρθιος, βογκώντας από τον πόνο στο πόδι του, καθώς προσπαθούσε να ισορροπήσει, όμως προτού προλάβει να πλησιάσει, κουτσαίνοντας, επανέλαβα την απάντησή μου. «Εγώ τον σκότωσα». Το θηρίο, που εκείνη τη στιγμή οσμιζόταν τις αδελφές μου, γύρισε να με κοιτάξει. Ίσως τους

ώμους μου. «Πούλησα τη γούνα του στο παζάρι το πρωί. Αν ήξερα πως ήταν ξωτικό, δε θα τον είχα αγγίξει».

«Ψεύτρα», φώναξε το πλάσμα. «Το ήξερες! Ο πειρασμός να τον σκοτώσεις θα ήταν μεγαλύτερος, αν ήξερες πως ανήκε στη φυλή μου».

Αλήθεια, αλήθεια, αλήθεια. «Άδικο θα είχα;»

«Γιατί, σου επιτέθηκε; Σε προκάλεσε;»

Άνοιξα το στόμα μου για να πω ναι, όμως... «Όχι», είπα, γρυλίζοντας κι εγώ με τη σειρά μου. «Όμως, αν σκεφτούμε όλα όσα μας έχει κάνει η φυλή σου, αν σκεφτούμε όσα εξακολουθεί να μας κάνει η φυλή σου, ακόμη κι αν ήξερα, πέρα από κάθε αμφιβολία το άξιζε». Καλύτερα να πεθάνω με το κεφάλι ψηλά, παρά εκλιπαρώντας τον οίκτο του σαν δαρμένο σκυλί.

Ακόμη κι αν το γρύλισμα με το οποίο απάντησε ήταν ο ορισμός της μανίας και της οργής.

Το φως της φωτιάς γυάλιζε πάνω στα γυμνωμένα δόντια του κι εγώ αναρωτήθηκα πώς θα τα ένιωθα όταν θα μπήγονταν στον λαιμό μου, πόσο δυνατά θα ούρλιαζαν οι αδελφές μου προτού πεθάνουν κι αυτές. Όμως ήξερα – με μια ξαφνική, ακλόνητη βεβαιότητα – πως η Νέστα θα εξασφάλιζε στην Ελάιν χρόνο για να τραπεί σε φυγή. Όχι στον πατέρα μου, τον οποίο απεχθανόταν με όλη την ατσάλινη καρδιά της. Ούτε σε μένα, γιατί η Νέστα ανέκαθεν ήξερε και σιχαινόταν το γεγονός ότι εκείνη κι εγώ ήμασταν οι δυο πλευρές του ίδιου νομίσματος κι εγώ ήμουν ικανή να δώσω μόνη τις μάχες μου. Όμως η Ελάιν, η καλλιεργήτρια λουλουδιών, η ευγενική ψυχή... Η Νέστα θα άφηνε την τελευταία της πνοή προσπαθώντας να τη γλιτώσει.

Αυτή η ξαφνική συνειδητοποίηση ήταν που με έκανε να στρέψω το τελευταίο μαχαίρι μου στο θηρίο. «Ποια είναι η πληρωμή που απαιτεί η Συνθήκη;»

Τα μάτια του δεν έφυγαν στιγμή από πάνω μου. «Ζωή αντί ζωής» απάντησε άγρια. «Κάθε απρόκλητη επίθεση από άνθρωπο στο γένος των ξωτικών θα ξεπληρώνεται με μια ανθρώπινη ζωή σε αντάλλαγμα».

Τα κλάματα των αδελφών μου ησύχασαν κάπως. Η μισθοφόρος στην πόλη είχε σκοτώσει ένα ξωτικό... όμως εκείνο της είχε επιτεθεί πρώτο. «Δεν το ήξερα», είπα. «Δεν ήξερα αυτή την πρόβλεψη της Συνθήκης».

Τα ξωτικά δεν μπορούσαν να πουν ψέματα... και το συγκεκριμένο μίλησε απλά, δίχως να μασά τα λόγια του.

«Οι περισσότεροι θνητοί έχετε επιλέξει να ξεχάσετε το συγκεκριμένο κομμάτι της Συνθήκης», είπε, «και αυτό είναι που καθιστά πολύ πιο απολαυστική την τιμωρία σας».

Τα γόνατά μου έτρεμαν. Δεν μπορούσα να γλιτώσω από αυτή την κατάσταση, δε γινόταν να τρέξω για να σωθώ. Δεν μπορούσα καν να το προσπαθήσω, αφού μου έφραζε τον δρόμο προς την πόρτα. «Κάν' το έξω», ψιθύρισα, με φωνή που ριγούσε. «Όχι... εδώ». Όχι εδώ όπου οι δικοί μου θα ήταν μετά αναγκασμένοι να ξεπλύνουν τα αίματα και τα υπολείμματά μου. Αν τους επέτρεπε να ζήσουν.

Το ξωτικό κάγχασε, το γέλιο του βγήκε πικρό. «Είσαι πρόθυμη να αποδεχτείς τη μοίρα σου έτσι απλά;» Και όταν εγώ αρκέστηκα να το κοιτάζω ίσια στα μάτια, μίλησε ξανά. «Επειδή είχες τα κότσια να εκφράσεις προτίμηση για το πού θα σε σφάξω, θα σου φανερώσω ένα μικρό μυστικό, θνητή: Η Πρίθιαν πρέπει να πάρει τη ζωή σου με κάποιον τρόπο, σε αντάλλαγμα για τη ζωή που αφαίρεσες από αυτήν. Οπότε, ως εκπρόσωπος του αθάνατου βασιλείου, μπορώ είτε να σε σφάξω σαν γουρούνι είτε... να σε βάλω να διασχίσεις το τείχος και να περάσεις τη ζωή που σου απομένει στην Πρίθιαν».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. «Ορίστε;»

Το πλάσμα επανέλαβε αργά, σαν να κουβαλούσα πράγματι το μυαλό ενός γουρουνιού. «Μπορείς είτε να πεθάνεις απόψε είτε να προσφέρεις τη ζωή σου στην Πρίθιαν, να ζήσεις εκεί για πάντα, αφήνοντας πίσω σου τον κόσμο των ανθρώπων».

«Κάν' το, Φείρα», ψιθύρισε από πίσω ο πατέρας μου. «Πήγαινε».

Δεν τον κοίταξα καν. «Να ζήσω πού; Κάθε σπιθαμή της Πρί-

θιαν είναι θάνατος για εμάς». Καλύτερα να πέθαινα απόψε, παρά να ζούσα την απόλυτη φρίκη στην απέναντι πλευρά του τείχους, μέχρι να συναντήσω τον χαμό μου, το δίχως άλλο, με ακόμη πιο φρικτό τρόπο.

«Έχω κτήματα», είπε το ξωτικό ήσυχα... σχεδόν διστακτικά. «Θα σου παραχωρήσω άδεια να ζήσεις εκεί».

«Γιατί να μπεις στον κόπο;» Αφελής ερώτηση, ίσως όμως...

«Δολοφόνησες τον φίλο μου», γρύλισε το θηρίο. «Τον δολοφόνησες, έγδαρες το σώμα του, το πούλησες στο παζάρι, ύστερα είπες πως του άξιζε και τώρα έχεις το θράσος να ζητάς εξηγήσεις για τη γενναιοδωρία μου;» *Κλασικός άνθρωπος*, θα μπορούσε να είχε προσθέσει.

«Δεν ήσουν υποχρεωμένος να αναφέρεις το παραθυράκι της Συνθήκης». Πλησίασα τόσο κοντά, που η ανάσα του ξωτικού ζέστανε το πρόσωπό μου. Τα ξωτικά δεν μπορούσαν να πουν ψέματα, όμως μπορούσαν να παραλείψουν πληροφορίες.

Το θηρίο γρύλισε ξανά. «Ανοησία μου που ξέχασα πως οι άνθρωποι έχουν τόσο κακή γνώμη για εμάς. Τι συνέβη, πάψατε να αντιλαμβάνεστε τι σημαίνει έλεος;» είπε, ενώ τα δόντια του απείχαν ελάχιστα εκατοστά από τον λαιμό μου. «Επίτρεψέ μου να σου ξεκαθαρίσω πώς έχει το πράγμα, κοπελιά: Μπορείς είτε να έρθεις να ζήσεις στο σπίτι μου, στην Πρίθιαν, και να προσφέρεις με αυτόν τον τρόπο τη ζωή σου σε αντάλλαγμα για τη ζωή του λύκου, είτε να περάσεις έξω αυτή τη στιγμή για να σε κόψω σε λωρίδες. Εσύ αποφασίζεις».

Τα κουτσα βήματα του πατέρα μου ακούστηκαν προτού ακόμη γραπώσει τον ώμο μου. «Σε παρακαλώ, καλέ μου κύριε... η Φείρα είναι το στερονοπούλι μου. Σε ικετεύω να της χαρίσεις τη ζωή. Δεν έχω άλλη... δεν έχω...» Όμως, ό,τι κι αν σκόπευε να πει, έσβησε μέσα στο λαρύγγι του, καθώς το θηρίο βρυχιόταν ξανά. Ακούγοντας εκείνες τις λιγοστές λέξεις που είχε καταφέρει να αρθρώσει όμως, την προσπάθεια που είχε καταβάλει... ήταν σαν μαχαιριά στα σωθικά μου. Ο πατέρας μου μόρφασε ξανά. «Σε παρακαλώ...» πρόσθεσε.

«Σιωπή!» έκανε αγριεμένο το πλάσμα και ήταν τέτοια η οργή που θέριεψε μέσα μου, ώστε χρειάστηκε να καταβάλω προσπάθεια για να μην προσπαθήσω να καρφώσω το μαχαίρι μου στο μάτι του. Όμως μέχρι να προλάβω να σηκώσω το χέρι μου, ήμουν σίγουρη πως θα είχε κλείσει το στόμα του γύρω από τον λαιμό μου.

«Μπορώ να βρω χρυσάφι...» είπε ο πατέρας μου και η οργή μου έσβησε. Ο μόνος τρόπος για να βρει χρήματα ήταν να ζητιανέψει. Ακόμη κι έτσι, θα ήταν τυχερός, αν κατάφερνε να εξασφαλίσει μερικά χάλκινα νομίσματα. Είχα διαπιστώσει πόσο άκαρδοι ήταν οι εύποροι συγχωριανοί μας. Τα τέρατα στο θνητό βασίλειό μας ήταν εξίσου φοβερά με εκείνα που καρδακούσαν πέρα από το τείχος.

Το θηρίο κάγχασε. «Πόσο αξίζει για σένα η ζωή της θυγατέρας σου; Νομίζεις πως αυτό μετριέται με χρήματα;»

Η Νέστα εξακολούθουσε να έχει την Ελάν πίσω της, το πρόσωπο της Ελάν ήταν τόσο γλομό, που έδενε με το χιόνι που έφερνε ο αέρας από την ανοιχτή πόρτα. Όμως η Νέστα παρακολουθούσε κάθε κίνηση του θηρίου με τα φρύδια της χαμηλωμένα. Δεν μπήκε καν στον κόπο να κοιτάξει τον πατέρα μου, λες και γνώριζε ήδη την απάντησή του.

Και όταν ο πατέρας μου δεν απάντησε, τόλμησα να κάνω ακόμη ένα βήμα προς το θηρίο, στρέφοντας την προσοχή του πάνω μου. Έπρεπε να το βγάλω έξω, να το απομακρύνω από την οικογένειά μου. Κρίνοντας από τον τρόπο που είχε απορρούσει το μαχαίρι μου, κάθε ελπίδα διαφυγής εξαρτιόταν από μια αιφνιδιαστική επίθεση. Με την ακοή που διέθετε, αμφέβαλλα αν θα μου δινόταν τέτοια ευκαιρία σύντομα, τουλάχιστον όχι προτού πειστεί ότι είχα υποταχτεί. Αν επιχειρούσα να του επιτεθώ ή να τραπώ σε φυγή νωρίτερα, θα ρήμαζε την οικογένειά μου απλά και μόνο για ευχαρίστηση. Και μετά θα με έβρισκε ξανά. Δεν είχα άλλη επιλογή από το να πάω. Και τότε, αργότερα, ίσως να έβρισκα την ευκαιρία να κόψω το λαρύγγι του θηρίου. Ή, τουλάχιστον, να το εξουδετερώσω για αρκετή ώρα ώστε να ξεφύγω.

Εφόσον τα ξωτικά δεν θα κατάφεραν να με βρουν ξανά, δε θα μπορούσαν να απαιτήσουν την τήρηση της Συνθήκης. Έστω κι αν αυτό με καθιστούσε μια καταραμένη επίορκη. Όμως αν το ακολουθούσα, θα πατούσα την πιο ιερή υπόσχεση που είχα δώσει ποτέ μου. Κι αυτό σίγουρα ήταν σημαντικότερο απ' ό,τι μια πανάρχαια συνθήκη την οποία δεν είχα καν υπογράψει.

Χαλάρωσα τη λαβή μου γύρω από το μαχαίρι που μου απέμενε, και κάρφωσα το βλέμμα μου ίσια πάνω σε εκείνα τα πράσινα μάτια για μια παρατεταμένη βουβή στιγμή. «Πότε φεύγουμε;» είπα μόνο.

Εκείνα τα χαρακτηριστικά λύκου παρέμεναν αγριεμένα, μοχθηρά. Όποια ελπίδα μου απέμενε να αντισταθώ έσβησε, καθώς το θηρίο κινήθηκε προς την πόρτα – όχι, προς τη φαρέτρα που είχα ακουμπήσει δίπλα της. Τράβηξε από μέσα το βέλος από ξύλο φλαμουριάς, το μύρισε, γούλισε. Με δυο κινήσεις, το τσάκισε στη μέση και το πέταξε στη φωτιά, πίσω από τις αδελφές μου, προτού στραφεί ξανά προς το μέρος μου. Μπορούσα να μυρίσω τον χαμό μου στην ανάσα του. «Τώρα», είπε.

Τώρα.

Ακόμη και η Ελάιν σήκωσε το κεφάλι της και απέμεινε να με κοιτάζει χάσκοντας, με βουβό τρόπο. Όμως δεν άντεχα να την κοιτάξω ούτε τη Νέστα... Όχι όσο ήταν ακόμη σκυμμένες εκεί πέρα, αμίλητες. Στράφηκα στον πατέρα μου. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει. Έριξα μια ματιά στα λιγούττα ντουλάπια που είχαμε, στους επίσης ξεθωριασμένους ασφόνδελους που εκτείνονταν πάνω από τα χερούλια.

Τώρα.

Το θηρίο βημάτιζε στο κατώφλι. Δεν ήθελα καν να σκέφτομαι πού θα πήγαινα ή τι θα μου έκανε. Θα ήταν ανοησία να επιχειρήσω να το σκάσω προτού βρω την κατάλληλη ευκαιρία.

«Το ελάφι θα σας φτάσει για δυο βδομάδες», είπα στον πατέρα μου, όπως μάζευα τα ρούχα μου να ντυθώ για να αντέξω το κρύο. «Φάτε πρώτα το φρέσκο κρέας κι ύστερα το παστό... Ξέρεις τι πρέπει να κάνετε».

«Φείρα...» είπε ξεψυχισμένα ο πατέρας μου, όμως εγώ συνέχισα, καθώς έδενα την κάπα μου.

«Αφησα τα χρήματα από τα δέσματα στο συρτάρι», είπα. «Θα σας φτάσουν για λίγο καιρό, αν προσέξετε». Τελικά, κοίταξα ξανά τον πατέρα μου και επέτρεψα στον εαυτό μου να απομονωμένος τις ρυτίδες του προσώπου του. Τα μάτια μου έτσουζαν, όμως έδωξα την υγρασία ανοιγοκλείνοντάς τα, καθώς έχωνα τις παλάμες μου στα φθαρμένα γάντια μου. «Όταν έρθει η άνοιξη, να πας για κυνήγι στο ξέφωτο που είναι λίγο πιο κάτω από τη μεγάλη κούρμπα στη ρεματιά του Σίλβερσπρινγκ... Εκεί κάνουν φωλιές τα κουνέλια. Ζήτα... ζήτα από τον Άιζακ Χέλ να σου δείξει πώς να φτιάχνεις παγίδες. Του έμαθα εγώ τον τρόπο του πέρυσι».

Ο πατέρας μου έγεννε καταφατικά, όπως κάλυπτε το στόμα με την παλάμη του. Το θηρίο γρύλισε αυστηρά και βγήκε στη νύχτα. Έκανα να το ακολουθήσω, όμως κοντουστάθηκα για να κοιτάξω τις αδελφές μου, που ήταν ακόμη γονατισμένες δίπλα στη φωτιά, λες και δεν τολμούσαν να σαλέψουν προτού φύγω.

Η Ελάν μουρμούρισε το όνομά μου, όμως παρέμεινε μαζεμένη εκεί, με το κεφάλι σκυμμένο. Οπότε στράφηκα στη Νέστα, το πρόσωπο της οποίας έμοιαζε πολύ με της μητέρας μου, ήταν το ίδιο ψυχρό και αυστηρό.

«Ό,τι κι αν κάνεις», της είπα σιγανά, «μην παντρευτείς τον Τόμας Μάντρεϊ. Ο πατέρας του δέρνει τη γυναίκα του και κανείς από τους γιους του δεν προσπαθεί να τον εμποδίσει». Η Νέστα γούρλωσε τα μάτια, όμως εγώ συνέχισα αμειλικτη. «Οι μώλωπες κρύβονται δυσκολότερα απ' ό,τι η φτώχεια».

Η Νέστα μαγκώθηκε, όμως δεν είπε κάτι –καμία από τις αδελφές μου δεν είπε το παραμικρό– όπως γυρνούσα προς την ανοιχτή πόρτα. Όμως ένα χέρι έκλεισε γύρω από το μπράτσο μου, τραβώντας και σταματώντας με.

Όπως με γύριζε για να τον αντικρίσω, ο πατέρας μου ανοιγόκλεινε το στόμα του. Έξω, το θηρίο, διαισθανόμενο πως κάτι με καθυστερούσε, έστειλε ένα βροντερό γρύλισμα προς το σπίτι.

«Φείρα», είπε ο πατέρας μου. Τα δάχτυλά του έτρεμαν καθώς έσφιγγε τις γαντοφορεμένες παλάμες μου, όμως το βλέμμα του έμοιαζε πιο καθαίο και τολμηρό απ' ό,τι το θυμόμουν εδώ και χρόνια. «Πάντοτε ήσουν πολύ καλή γι' αυτό το μέρος, Φείρα. Δε μας άξιζες, ούτε σε εμάς ούτε σε κανέναν άλλο εδώ πέρα». Έσφιξε τα χέρια μου. «Αν καταφέρεις κάποτε να γλιτώσεις, αν μπορέσεις μια μέρα να τους πείσεις πως ξεπλήρωσες το χρέος σου, μη γυρίσεις».

Δεν περίμενα κάποιον σπαραξικάρδιο αποχαιρετισμό, όμως σίγουρα δεν περίμενα ούτε αυτό.

«Μη γυρίσεις ποτέ», είπε ο πατέρας μου, όπως άφηνε τις παλάμες μου για να με κουνήσει από τους ώμους. «Φείρα». Η φωνή του σκάλωσε όπως πρόσφερε το όνομά μου, το λαρύγγι του ανεβοκατέβαινε. «Τράβα κάπου αλλού... να κάνεις κάτι με τη ζωή σου».

Έξω από το σπίτι το θηρίο ήταν μια σκιά. Ζωή αντί ζωής... τι γινόταν όμως αν η ζωή που προσφερόταν ως αντίτιμο σήμαινε τον χαμό άλλων τριών ζωών; Η σκέψη αυτή ήταν αρκετή για να με ατσαλώσει, να με προσγειώσει.

Δεν είχα πει ποτέ στον πατέρα μου για την υπόσχεση που είχα δώσει στη μητέρα μου και το να του εξηγούσα τώρα θα ήταν ανώφελο. Οπότε αποτραβήχτηκα κι έφυγα.

Άφησα τον ήχο του χιονιού που υποχωρούσε κάτω από τα πόδια μου να διώξει από το μυαλό μου τα λόγια του πατέρα μου, καθώς ακολουθούσα το θηρίο στο νυχτωμένο δάσος.

Κάθε βήμα προς τις συστάδες των δέντρων ήταν υπερβολικά γοργό, υπερβολικά ανάλαφρο, με οδηγούσε υπερβολικά σύντομα στο όποιο βασανιστήριο και στην όποια δυστυχία με περίμενε. Δεν τόλμησα να κοιτάξω προς το σπίτι μας.

Διαβήκαμε τις παρυφές του δάσους. Μπροστά μας απλωνόταν απέραντο σκοτάδι.

Όμως μια λευκή φοράδα περίμενε υπομονετικά –λυτή– δίπλα σε ένα δέντρο· το τρίχωμά της έμοιαζε με φρέσκο χιόνι στο σεληνόφως. Η μόνη αντίδρασή της ήταν να χαμηλώσει το κεφάλι της –σαν από σεβασμό, όσο απίθανο κι αν ακουγόταν–, καθώς το θηρίο έφτανε τεράστιο δίπλα της.

Το πλάσμα μου έγενεψε με το γιγάντιο πέλμα του να καβαλήσω το άλογο. Η φοράδα παρέμεινε ψύχραιμη, ακόμη κι όταν το θηρίο βρέθηκε τόσο κοντά, που θα μπορούσε να την ξεκοιλιάσει με ένα χτύπημα. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που ανέβηκα σε άλογο και τότε δεν ήταν κάτι περισσότερο από ένα πόνι, όμως η ζεστασιά του αλόγου πάνω στο μισοπαγωμένο κορμί μου ήταν απολαυστική, καθώς ανέβαινα στη σέλα και η φοράδα άρχισε να βηματίζει. Καθώς δεν είχα φως να με οδηγεί, την άφησα να ακολουθήσει το θηρίο. Είχαν περίπου ίδιο μέγεθος. Δε μου έκανε εντύπωση όταν το πλάσμα τράβηξε προς τον Βορρά –προς τα εδάφη των ξωτικών–, αν και το στομάχι μου σφίχτηκε τόσο πολύ, που πόνεσε.

Πήγαινα να ζήσω μαζί του. Θα περνούσα το υπόλοιπο της ζωής μου στα κτήματά του. Ίσως αυτό να έδειχνε έλεος, από την άλλη, όμως, δεν είχε προσδιορίσει με ποιον ακριβώς τρόπο θα

ζούσα. Η Συνθήκη απαγόρευε στα ξωτικά να μας παίρνουν για σκλάβους, όμως... ίσως να εξαιρούνταν οι άνθρωποι που είχαν δολοφονήσει ξωτικά.

Κατά πάσα πιθανότητα θα με οδηγούσε σε εκείνο το πέραςμα του τείχους που είχε χρησιμοποιήσει για να έρθει εδώ και να με κλέψει. Και από τη στιγμή που θα διασχίζαμε εκείνο το αόρατο τείχος, από τη στιγμή που θα βρισκόμασταν στην Πρίθιαν, οι δικοί μου δε θα είχαν τρόπο να με βρουν. Θα κατέληγαν πρόβατα στο βασίλειο των λύκων. Των λύκων... ο λύκος.

Είχα δολοφονήσει ένα ξωτικό. Αυτό είχα κάνει.

Το λαρύγγι μου στέγνωσε. Είχα σκοτώσει ένα ξωτικό. Δεν μπορούσα να κάνω τον εαυτό μου να στενοχωρηθεί γι' αυτό. Όχι τη στιγμή που η οικογένειά μου είχε μείνει πίσω, καταδικασμένη να λιμοκτονήσει· όχι όταν αυτός ο θάνατος σήμαινε ένα λιγότερο μοχθηρό, απαίσιο πλάσμα σε αυτόν τον κόσμο. Το θηρίο είχε κάψει το βέλος από φλαμουριά, οπότε θα έπρεπε να βασιστώ στην τύχη για να βρω έστω και λίγο από εκείνο το ξύλο, αν ήθελα να έχω μια ελπίδα να το σκοτώσω. Ή να το καθυστερήσω.

Η γνώση εκείνης της αδυναμίας, της ζημιάς που τους προκαλούσε η φλαμουριά, ήταν ο μόνος λόγος που είχαμε καταφέρει να επιβιώσουμε απέναντι στα Αρχοντικά στη διάρκεια εκείνης της αρχαίας εξέγερσης, ένα μυστικό που μας είχε φανερώσει κάποιος δικός τους.

Το αίμα μου πάγωσε ακόμη περισσότερο, ενώ αναζητούσα, μάταια, κάποιο ίχνος του στενού κορμού και των αμέτρητων κλαδιών που, όπως είχα μάθει, είχαν οι φλαμουριές. Ποτέ μου δεν είχα δει ένα δάσος τόσο ήσυχο. Ό,τι κι αν υπήρχε εκεί έξω, σίγουρα ήταν ήμερο σε σύγκριση με το θηρίο δίπλα μου, κι ως έμοιαζε η φοράδα τόσο ήρεμη κοντά του. Ήλπιζα πως το πλάσμα θα κρατούσε τα άλλα ξωτικά σε απόσταση, όταν θα περνούσαμε στο βασίλειό του.

Στην Πρίθιαν. Η λέξη έμοιαζε με επιθανάτιο ρόγχο που αντηχούσε μέσα μου ξανά και ξανά.

Κτήματα... είπε πει πως του ανήκαν κάποια κτήματα, όμως

τι είδους κατοικία είχε; Το άλογό μου ήταν υπέροχο και η σέλα του καμωμένη από όμορφο δέρμα, πράγμα που σήμαινε πως το πλάσμα είχε κάποιου είδους επαφή με τον πολιτισμό. Ποτέ μου δεν είχα μάθει λεπτομέρειες για το πώς ζούσαν τα ξωτικά ή τα Αρχοντικά – ποτέ μου δεν άκουσα γι' αυτά κάτι πέρα από τις θανάσιμες ικανότητες και τις ορέξεις τους. Έσφιξα τα χαλινάρια για να εμποδίσω τα χέρια μου να τρέμουν.

Ελάχιστες ήταν οι μαρτυρίες από πρώτο χέρι σχετικά με την Πρίθιαν. Οι θνητοί που διέσχιζαν το τείχος –είτε πρόθυμα, ως προσφορές από τα Τέκνα των Ευλογητών, είτε ως θύματα απαγωγής– δεν επέστρεφαν ποτέ. Τους περισσότερους θρούλους τούς είχα μάθει από τους χωρικούς, αν και ο πατέρας μου κάποιες φορές μας είχε αφηγηθεί ορισμένες από τις ηπιότερες ιστορίες, τα βράδια που έκανε μια προσπάθεια να θυμηθεί ότι υπήρχαμε.

Απ' ό,τι ξέραμε, τα Αρχοντικά εξακολουθούσαν να κυβερνούν τα βόρεια μέρη του κόσμου μας – από το τεράστιο νησί μας, το οποίο βρισκόταν στη στενή θάλασσα που μας χώριζε από τη γιγάντια ήπειρο και περιελάμβανε άπατα φιόρδ, παγωμένες τούνδρες και ανεμοδαρμένες ερήμους, ως τον πελώριο ωκεανό στην απέναντι πλευρά. Ορισμένες από τις περιοχές των ξωτικών ήταν αυτοκρατορίες· σε κάποια μέρη κυβερνούσαν βασιλιάδες και βασίλισσες. Υπήρχαν όμως και περιοχές όπως η Πρίθιαν, η οποία ήταν μοιρασμένη και διοικούνταν από επτά Άρχοντες – πλάσματα τόσο ισχυρά, που οι θρούλοι τα ήθελαν ικανά να ισοπεδώνουν κτίρια, να διαλύουν στρατιές και να εξοντώνουν τον αντίπαλο προτού προλάβεις να ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου. Δεν αμφέβαλλα γι' αυτό.

Κανείς δε μου είχε εξηγήσει για ποιο λόγο οι άνθρωποι επέλεγαν να παραμένουν στη δική μας περιοχή, από τη στιγμή που μας είχε παραχωρηθεί ελάχιστος χώρος και βρισκόμασταν πολύ κοντά στην Πρίθιαν. Τρελοί... όποιοι άνθρωποι είχαν παραμείνει εδώ μετά τον Πόλεμο πρέπει να ήταν τρελοί, να είχαν τάσεις αυτοκτονίας, για να ζουν τόσο κοντά στα ξωτικά. Ακόμη και με την πανάρχαια Συνθήκη, μεταξύ των εδαφών θνητών και ξωπι-

κών υπήρχαν περάσματα στο μαγικό τείχος που χώριζε τα εδάφη μας, τρύπες αρκετά μεγάλες, που επέτρεπαν σε αυτά τα θανάσιμα πλάσματα να διεισδύουν στην περιοχή μας και να διασκεδάζουν βασανίζοντάς μας.

Αυτή ήταν η πλευρά της Πρίθιαν την οποία τα Τέκνα των Ευλογητών δε θέλησαν ποτέ να αναγνωρίσουν και ίσως ήταν μια πλευρά της Πρίθιαν την οποία θα έβλεπα σύντομα με τα ίδια μου τα μάτια. Ένωσα να ανακατεύομαι. *Πας να ζήσεις μαζί του*, υπενθύμιζα στον εαυτό μου ξανά και ξανά. *Να ζήσεις, όχι να πεθάνεις*.

Βέβαια, θα μπορούσα να ζω κλειδωμένη και σε κάποιο μπουντρούμι. Το πιθανότερο ήταν ότι θα με έκλεινε εκεί μέσα και θα ξεχνούσε ότι υπήρχα, θα ξεχνούσε πως οι άνθρωποι έχουν ανάγκη από πράγματα όπως τροφή, νερό και ζέστη.

Όπως προχωρούσε μπροστά μου το θηρίο, τα κέρατά του εκτεινόταν σαν σπείρες προς τον νυχτερινό ουρανό και στήλες καυτής ανάσας αναδίνονταν από το ρύγχος του. Κάποια στιγμή θα έπρεπε να κατασηκώσουμε τα σύνορα με την Πρίθιαν ήταν μέρες δρόμος από εδώ. Μόλις σταματούσαμε, θα περνούσα όλη τη νύχτα ξάγρυπνη, χωρίς να πάρω στιγμή το βλέμμα μου από πάνω του. Παρότι είχε κάψει το βέλος μου από ξύλο φλαμουριάς, είχα καταφέρει να κρύψω το δεύτερο μαχαίρι μου μέσα από τον μανδύα μου. Ίσως η αποψινή βραδιά να μου πρόσφερε μια ευκαιρία να το χρησιμοποιήσω.

Όμως δεν ήταν ο δικός μου χαμός αυτός που βάραινε τη σκέψη μου, καθώς επέτρεπα στον εαυτό μου να αφεθεί στον φόβο, στην οργή και την απόγνωση. Καθώς προχωρούσαμε –ο μόνος ήχος ήταν το τριξίμο του χιονιού κάτω από πέλματα και οπλές–, ταλαντευόμουν ανάμεσα σε ένα άθλιο αίσθημα περηφάνιας, καθώς φανταζόμουν τους δικούς μου να πεθαίνουν από την πείνα και έτσι να συνειδητοποιούν πόσο πραγματικά σημαντική ήμουν, και στην απερίγραπτη αγωνία που αισθανόμουν στη σκέψη να ζητιανεύει ο πατέρας μου στους δρόμους, το ρημαγμένο πόδι του να λυγίζει, όπως θα πήγαινε κουτσαίνοντας από τον έναν

άνθρωπο στον άλλο. Κάθε φορά που κοιτούσα το θηρίο, έβλεπα τον πατέρα μου να περιδιαβαίνει κουτσός την πόλη, να παρακαλά για λιγούστα νομίσματα, ώστε να κρατήσει τις αδελφές μου ζωντανές. Και ακόμη χειρότερα... σε τι καταστάσεις θα μπορούσε να ξεπέσει η Νέστα, προκειμένου να κρατήσει την Ελάιν ζωντανή. Δε θα την πείραζε αν πέθαινε ο πατέρας μου. Όμως θα έλεγε ψέματα, θα έκλεβε και θα πουλούσε τα πάντα για χάρη της Ελάιν... και για την ίδια, επίσης.

Παρατηρούσα τον τρόπο που κινούνταν το θηρίο, προσπαθώντας να βρω κάποια –οποιαδήποτε– αδυναμία. Δεν κατάφερα να διακρίνω την παραμικρή. «Τι λογής ξωτικό είσαι;» ρώτησα και οι λέξεις μου παραλίγο να πνιγούν από το χιόνι, τα δέντρα και τον έναστρο ουρανό.

Δεν μπήκε καν στον κόπο να γυρίσει προς το μέρος μου. Ούτε και να δώσει κάποια απάντηση. Κατανοητό. Άλλωστε, είχα σκοτώσει τον φίλο του.

Δοκίμασα ξανά. «Όνομα έχεις;» Να ξέρω ποιον να αναθεματίζω.

Ένα σύννεφο σχηματίστηκε μπροστά του, θα μπορούσε να ήταν η ανάσα ενός πικρού γέλιου. «Γιατί, σε νοιάζει, άνθρωπε;»

Δεν απάντησα. Θα μπορούσε κάλλιστα να αλλάξει γνώμη και να μη μου χαρίσει τη ζωή.

Όμως ίσως κατάφερα να ξεφύγω, προτού αποφασίσει να με ξεκοιλιάσει. Θα έπαιρνα τους δικούς μου και θα τρυπώναμε σε κάποιο καράβι, θα πηγαίναμε μακριά, πολύ μακριά. Ίσως και να δοκίμαζα να τον σκοτώσω, όσο μάταιο κι αν ήταν, έστω κι αν συνιστούσε αυτό ακόμη μία απρόκλητη επίθεση, απλά και μόνο επειδή ήρθε να απαιτήσει τη ζωή μου... τη ζωή μου, τη στιγμή που τα ξωτικά ελάχιστη σημασία έδιναν στην ανθρώπινη ζωή. Η μισθοφόρος είχε καταφέρει να επιζήσει· ίσως τα κατάφερα κι εγώ. Ίσως.

Άνοιξα το στόμα μου για να τον ρωτήσω ξανά το όνομά του, όμως ένας βρυχηθμός εκνευρισμού αντήχησε σαν κύμα από μέσα του. Δεν πρόλαβα να παλέψω, να αντισταθώ, όταν μια φορ-

τισμένη μεταλλική ασφάδα τοίμπησε τη γλώσσα μου. Η εξάντληση έσκασε με δύναμη πάνω μου και το σκοτάδι με κατάπιε ολοκληρω.

Ξύπνησα απότομα, πάνω στο άλογο, δεμένη με αόρατα δεσμά. Ο ήλιος βρισκόταν ήδη ψηλά στον ουρανό.

Μαγεία... αυτό ήταν εκείνη η ασφάδα, αυτό κρατούσε τα άκρα μου κολλημένα σφιχτά, αυτό με εμπόδιζε να πιάσω το μαχαίρι μου. Αναγνώρισα τη δύναμη βαθιά μέσα μου, ίσως από κάποια συλλογική ανθρώπινη ανάμνηση, από κάποιον κοινό τρόμο. Πόση ώρα με είχε κρατήσει αναίσθητη αυτή η μαγεία; Πόση ώρα με είχε κρατήσει εκείνος αναίσθητη, προτιμώντας αυτό παρά να μου μιλήσει;

Έτριξα τα δόντια μου και μπορεί να είχα απαιτήσει απαντήσεις... μπορεί να είχα φωνάξει, ζητώντας να μάθω προς τα πού συνέχιζε να προχωρά με τέτοιο αργό ρυθμό, αδιαφορώντας τελείως για μένα. Εκείνη τη στιγμή όμως πουλιά πέρασαν από δίπλα μου τιτιβίζοντας κι ένα απαλό αεράκι μού φίλησε το πρόσωπο. Μπροστά μας εντόπισα μια μεταλλική πύλη περιστοιχισμένη από θάμνους.

Ήταν η φυλακή ή η σωτηρία μου... τι από τα δύο δεν μπορούσα να αποφασίσω.

Δυο μέρες... χρειάζονταν δυο μέρες για να φτάσουμε από το φτωχικό μας στο τείχος και να περάσουμε στα νοτιότερα εδάφη της Πρίθιαν. Άραγε με είχε κρατήσει ναρκωμένη τόσο πολύ; Το καθαρομα.

Η πύλη άνοιξε διάπλατα, δίχως να φαίνεται εκεί κάποιος πορτιέρης ή φύλακας, και το θηρίο συνέχισε να προχωρά. Άσχετα με το αν το επιθυμούσα ή όχι, το άλογό μου τον ακολούθησε.

Το κτήμα εκτεινόταν σε μια λοφώδη, καταπράσινη περιοχή. Πρώτη φορά έβλεπα κάτι τέτοιο· ακόμη και το παλιό αρχοντικό μας δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτό. Καλυπτόταν από τριαντάφυλλα και κισσούς, ενώ διέθετε αίθρια και μπαλκόνια με σκάλες που ξεφύτρωναν από τις αλαβάστρινες πλευρές τους. Το κτήμα περιβαλλόταν από δάση, όμως έφτανε σε τέτοια έκταση, που μετά βίας μπορούσα να διακρίνω τις μακρινές παρυφές τους. Τόσα χρώματα, τόσο φως, τόση κίνηση, τόσες υφές... Δυσκολευόμουν να απορροφήσω τις εικόνες αρκετά γρήγορα. Το να το ζωγραφίσω θα ήταν ανώφελο, δε θα μπορούσα να το αποδώσω στις πραγματικές διαστάσεις του.

Το δέος μου θα μπορούσε ίσως να είχε κατανικήσει τον φόβο μου, αν ο τόπος αυτός δεν ήταν ολότελα έρημος και βουβός. Ακόμη και ο κήπος μέσα απ' όπου περάσαμε, ακολουθώντας ένα χαλικόστρωτο μονοπάτι ως την κεντρική είσοδο του σπιτιού, έμοιαζε σαν να βρισκόταν σε χειμερία νάρκη. Πάνω από το πλήθος των ιρίδων στο χρώμα του αμέθυστου, των χλομών γαλάνθων και των κιτρινωπών ασφόδελων που λικνίζονταν στο θερμό αεράκι, μια ελαφριά μεταλλική οσμή γαργαλούσε τα ρουθούνια μου.

Φυσικά, όλα αυτά οφείλονταν στη μαγεία, γιατί εδώ ήταν άνοιξη. Τι είδους σκοτεινές δυνάμεις διέθεταν αυτά τα πλάσματα που έκαναν τα εδάφη τους τόσο διαφορετικά από τα δικά μας, που τους επέτρεπαν να ελέγχουν τις εποχές και τον καιρό λες και τους ανήκαν; Στην πλάτη μου κυλούσαν στάλες ιδρώτα, καθώς τα πολλά ρούχα που φορούσα με έκαναν να ασφυκτιώ. Έτριψα τους καρπούς μου και ανακάθισα στη σέλα. Όποια κι αν ήταν εκεί-

να τα δεσμά που νωρίτερα με συγκρατούσαν, τώρα είχαν χαθεί.

Το ξωτικό προπορεύτηκε, ανεβαίνοντας με ένα σβέλτο άλμα την επιβλητική μαρμαρίνη σκάλα, που οδηγούσε στις πελώριες δρύινες πόρτες, με μια εντυπωσιακή, γρήγορη κίνηση. Οι πόρτες άνοιξαν μπροστά του αθόρυβα και το πλάσμα πέρασε στο εσωτερικό. Το δίχως άλλο, είχε σχεδιάσει όλη αυτή την άφιξη – με είχε κρατήσει αναίσθητη, ώστε να μην ξέρω πού βρισκόμουν, να μην ξέρω πώς να γυρίσω στον τόπο μου ή ποιες άλλες θανάσιμες περιοχές ξωτικών υπήρχαν ανάμεσα σε μένα και στο τείχος. Προσπάθησα να εντοπίσω ψηλαφιστά το μαχαίρι μου, όμως το μόνο που βρήκα ήταν στρώσεις από τριμμένα ρούχα.

Η σκέψη πως εκείνα τα νύχια έψαξαν τον μανδύα μου για να εντοπίσουν το μαχαίρι μου έκανε το στόμα μου να στεγνώσει. Παραμέρισα την οργή, τον τρόμο και την αηδία, καθώς το αλόγο μου σταματούσε από μόνο του στην αρχή της σκάλας. Το μήνυμα ήταν σαφές: Το επιβλητικό αρχοντικό έμοιαζε να με παρακολουθεί, να περιμένει.

Έριξα μια ματιά πίσω μου, προς τις πύλες που ήταν ακόμη ανοιχτές. Αν σκόπευα να τραπώ σε φυγή, έπρεπε να το επιχειρήσω τώρα.

Νότια – το μόνο που είχα να κάνω ήταν να κινηθώ νότια και κάποια στιγμή θα έφτανα στο τείχος. Αν, δηλαδή, δεν έπεφτα πάνω σε τίποτε άλλο στην πορεία. Τράβηξα τα χαλινάρια, όμως η φοράδα παρέμεινε ακίνητη, ακόμη κι όταν χτύπησα με δύναμη τις φτέρνες μου πάνω στα πλευρά της. Ξεφύσησα σκασμένη. Εντάξει, λοιπόν. Με τα πόδια.

Τα γόνατά μου λύγισαν, όπως συνάντησαν το έδαφος, και μικρές λάμψεις κατέκλυσαν το οπτικό μου πεδίο. Γραπώθηκα από τη σέλα και μόρφασα, καθώς το πιάσιμο και η πείνα κλόνιζαν τις αισθήσεις μου. Τώρα... έπρεπε να το κάνω τώρα. Προσπάθησα να κινηθώ, όμως ο κόσμος εξακολουθούσε να στριφογυρίζει και να αναβοσβήνει.

Μόνο ένας ανόητος θα επιχειρούσε να το σκάσει δίχως τροφή, δίχως δυνάμεις.

Δε θα προλάβαινα να καλύψω ούτε ένα χιλιόμετρο σε αυτή την κατάσταση. Δε θα προλάβαινα να καλύψω ούτε ένα χιλιόμετρο προτού με προλάβει εκείνο το πλάσμα και με κόψει λωρίδες, όπως είχε υποσχεθεί.

Πήρα μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα. Τροφή... έπρεπε να βρω τροφή και ύστερα να το σκάσω, με την πρώτη ευκαιρία. Το σχέδιο μου φαινόταν καλό.

Μόλις ένιωσα πως συνήλθα αρκετά για να περπατήσω, άφησα το άλογό μου στη βάση της σκάλας και άρχισα να ανεβαίνω τα σκαλοπάτια ένα ένα. Με την ανάσα μου να σφίγγεται μέσα στο στήθος μου, διάβηκα την ανοιχτή πόρτα και πέρασα στις σκιές του σπιτιού.

Το εσωτερικό του ήταν ακόμη πιο πολυτελές. Ασπρόμαυρα μάρμαρα γυάλιζαν κάτω από τα πόδια μου και οδηγούσαν σε αμέτρητες πόρτες και σε μια επιβλητική, στριφογυριστή σκάλα. Ένας μακρύς διάδρομος ανοιγόταν μπροστά μου και κατέληγε σε μια γιγάντια δίφυλλη γυάλινη πόρτα, στην άλλη άκρη του σπιτιού. Πίσω από εκεί διέκρινα ένα δεύτερο κήπο, ακόμη πιο εντυπωσιακό από εκείνον στην μπροστινή πλευρά. Μπουντρούμι δε φαινόταν πουθενά, δεν ακούγονταν ούτε κραυγές ούτε ικεσίες να αναδίνονται από αθέατους, υπόγειους χώρους. Όχι, μόνο ένα σιγανό γρύλισμα από κάποιο γειτονικό δωμάτιο, τόσο βαθύ, που έκανε τα βάζα να τρέμουν, έτσι όπως έστεκαν πάνω στα τραπέζια του διαδρόμου, ξέχειλα από πλούσιες ορτανσίες. Σαν να απαντούσε στις σκέψεις μου, μια ανοιχτή, σπιλβωμένη ξύλινη πόρτα στα αριστερά μου άνοιξε ακόμη περισσότερο. Εντολή να κινηθώ προς τα εκεί.

Τα δάχτυλά μου έτρεμαν, καθώς έτριβα τα μάτια μου. Ήξερα πως τα Αρχοντικά είχαν χτίσει κάποτε παλάτια και ναούς σε ολόκληρο τον κόσμο –κτίρια τα οποία οι θνητοί πρόγονοί μου είχαν καταστρέψει μετά τον Πόλεμο, από κακία–, όμως ποτέ μου δεν είχα σκεφτεί πώς μπορεί να ζούσαν τώρα, την κομψότητα και τον πλούτο που ίσως διέθεταν. Ποτέ μου δε φαντάστηκα ότι τα ξωτικά, αυτά τα ακοινώνητα τέρατα, μπορεί να διέθεταν επαύλεις ανώτερες από οποιοδήποτε ανθρώπινο κτίσμα.

Μαγκώθηκα όπως έμπαινα στο δωμάτιο.

Ένα μακρύ τραπέζι –μακρύτερο από οτιδήποτε είχαμε εμείς στη δική μας έπαυλη– κάλυπτε τον περισσότερο χώρο. Ήταν φορτωμένο τρόφιμα και κρασί – τόσο πολύ φαγητό, ένα μέρος του οποίου άχνιζε ακόμη, που μου τρέξανε τα σάλια. Τουλάχιστον ήταν γνωρίμα πράγματα και όχι τίποτε αλλόκοτες λιχουδιές των ξωτικών: κοτόπουλο, ψωμί, αρακάς, ψάρι, σπαράγγια, αρνί... Σε οποιοδήποτε κτήμα θνητών θα θεωρούνταν πραγματικό τσιμπούσι. Ακόμη μία έκπληξη. Το θηρίο πήγε και κάθισε στην υπερμεγέθη πολυθρόνα στην κεφαλή του τραπεζιού.

Εγώ κοντοστεκόμουν στο κατώφλι, χαζεύοντας το φαγητό – υπέροχο ζεστό φαγητό– που δεν μπορούσα να φάω. Αυτός ήταν ο πρώτος κανόνας που μας μάθαιναν όταν ήμασταν παιδιά, συνήθως μέσα από τραγουδία και στίχους: Αν τύχη κακιά σε ανάγκαζε να βρεθείς με ξωτικό, δεν έπινες ποτέ το κρασί τους, δεν άγγιζες ποτέ το φαγητό τους. Ποτέ. Εκτός κι αν ήθελες να καταλήξεις σκλάβος τους στο μυαλό και στην ψυχή – εκτός κι αν ήθελες να βρεθείς αιχμάλωτος στην Πρίθιαν. Εντάξει, το δεύτερο σκέλος είχε συμβεί ήδη, όμως ίσως είχα μια ελπίδα να αποφύγω το πρώτο.

Το θηρίο κάθισε στην καρέκλα, κάνοντας το ξύλο να τριξεί. Και ξαφνικά, μέσα σε μια λάμψη λευκού φωτός, το τερατόμορφο πλάσμα μεταμορφώθηκε σε άντρα με χρυσαφένια μαλλιά.

Έπνιξα μια κραυγή και κόλλησα πάνω στην ξύλινη επένδυση του τοίχου, δίπλα στην πόρτα, ψηλαφώντας τις γραμμές του κατωφλιού και προσπαθώντας να εκτιμήσω την απόσταση ανάμεσα σε μένα και στην έξοδο. Αυτό το θηρίο δεν ήταν άνθρωπος ούτε κάποιο κοινό ξωτικό. Ήταν ένα από τα Αρχοντικά, ένας από τους ευγενείς της φάρας του: πανέμορφος, θανάσιμος και ανελέητος.

Ήταν νέος – ή, τουλάχιστον, ό,τι μπορούσα να διακρίνω από το πρόσωπό του έμοιαζε νέο. Η μύτη, τα μάγουλα και τα φρύδια του καλύπτονταν από μια έξοχη χρυσή μάζα, στολισμένη με σμαράγδια στο σχήμα φύλλων. Το δίχως άλλο, κάποια αλλόκοτη μόδα των Αρχοντικών. Έτσι, απέμεναν ορατά σε μένα μονάχα τα μάτια του –ολοίδια όπως ήταν και όταν είχε τη θηριώ-

δη μορφή του—, το δυνατό σαγόνι και το στόμα του, με το τελευταίο να σχηματίζει μια λεπτή γραμμή.

«Καλό θα ήταν να φας κάτι», είπε. Αντίθετα με την κομψή μάσκα του, ο σκούρος πράσινος μανδύας που φορούσε ήταν μάλλον λιτός, στολισμένος μόνο με ένα δερμάτινο τελαμώννα, σταυρωτά πάνω στο φαρδύ στήθος του. Ήταν φτιαγμένος περισσότερο για να χρησιμεύει στη μάχη παρά για στόλισμα, έστω κι αν δεν μπορούσα να διακρίνω όπλα περασμένα εκεί. Επομένως, αυτό το πλάσμα δεν ήταν απλά ένα Αρχοντικό, αλλά... πολεμιστής.

Δεν ήθελα να σκεφτώ τι μπορεί να τον υποχρέωνε να φορούχουχα πολεμιστή και προσπάθησα να μην κοιτάζω πολύ έντονα το δέρμα του τελαμώννα που γυάλιζε στο φως του ήλιου, όπως περνούσε άπλετο μέσα από τα παράθυρα πίσω του. Μήνες είχα να δω τέτοιο ανέφελο ουρανό. Εκείνος γέμισε ένα ποτήρι κρασί από μια θαυμάσια σκαλισμένη κρυστάλλινη κανάτα και σχεδόν το άδειασε. Σαν να το είχε ανάγκη.

Πλησίασα δειλά προς την πόρτα· η καρδιά μου χτυπούσε τόσο γρήγορα, που νόμιζα ότι θα έκανα εμετό. Το ψυχρό μέταλλο στους μεντεσέδες της πόρτας έκανε τα δάχτυλά μου να τσούξουν. Αν έκανα γρήγορα, θα μπορούσα να βγω από το σπίτι και να κινηθώ τρέχοντας προς την πύλη μέσα σε δευτερόλεπτα. Το δίχως άλλο, εκείνος ήταν γρηγορότερος – όμως, αν πετούσα κάτω μερικά από τα όμορφα έπιπλα του διαδρόμου, ίσως κατάφερνα να τον καθυστερήσω. Από την άλλη, εκείνα τα αυτιά του—με τις ντελικάτες, μυτερές άκρες τους— μάλλον θα συλλάμβαναν τον παραμικρό ήχο κίνησης από τη μεριά μου.

«Ποιος είσαι;» κατάφερα να ρωτήσω. Τα ανοιχτά ξανθά μαλλιά του έμοιαζαν πάρα πολύ με την απόχρωση που είχε το τρίχωμά του όσο διατηρούσε τη μορφή θηρίου. Εκείνα τα γιγάντια νύχια σίγουρα εξακολουθούσαν να κρύβονται κάτω από την επιφάνεια της επιδερμίδας του.

«Κάθισε», είπε δύσθυμα, γνέφοντας με την πλατιά παλάμη του προς το τραπέζι. «Φάε».

Στον νου μου έφερνα ξανά και ξανά τις προσευχές που ήξε-

ρα. Δεν άξιζε να το διακινδυνεύσω. Το να ανακουφίσω τη φοβερή πείνα μου σίγουρα δεν άξιζε το ρίσκο να καταλήξω σκλάβο του, στον νου και στην ψυχή.

Ένας σιγανός βρυχηθμός βγήκε από μέσα του. «Εκτός κι αν προτιμάς να λιποθυμήσεις...»

«Δεν είναι ασφαλές για τους ανθρώπους», κατάφερα να πω, αδιαφορώντας αν τον έθιγα με αυτό.

Κάγχασε – ένας ήχος περισσότερο σαν γρύλισμα παρά σαν οτιδήποτε άλλο. «Το φαγητό είμαι μια χαρά, δε θα πάθεις τίποτα αν το φας». Εκείνα τα αλλόκοτα πράσινα μάτια με κάρφωσαν ακινητοποιώντας με, λες και μπορούσε να διακρίνει έναν προς ένα τους μυς του σώματός μου που ετοιμάζονταν να με τρέψουν σε φυγή. «Φύγε, αν θες», πρόσθεσε, γυμνώνοντας για λίγο τα δόντια του. «Δεν είμαι ο δεσμοφύλακάς σου. Οι πύλες είναι ανοιχτές... μπορείς να ζήσεις όπου θέλεις στην Πρίθιαν».

Να ζήσω και, το δίχως άλλο, να φαγωθώ ή να βασανιστώ από κάποιο αναθεματισμένο ξωτικό. Κι όμως, παρότι κάθε σπιθαμή αυτού του μέρους ήταν πολιτισμένη, καθαρή και όμορφη, έπρεπε να φύγω, να γυρίσω πίσω. Εκείνος ο όρκος που είχα δώσει στη μητέρα μου, όσο ψυχρός και μάταιος κι αν ήταν, δεν έπανε να είναι το μόνο που είχα στη ζωή μου από εκείνη. Παρέμεινα στη θέση μου.

«Καλά», είπε, με τη λέξη να χρωματίζεται από ένα βρυχηθμό, και άρχισε να σερβίρεται.

Δε χρειάστηκε να αντιμετωπίσω τις συνέπειες ακόμη μίας άρνησής μου να υπακούσω, καθώς κάποιος πέρασε δρασκελίζοντας από δίπλα μου, τραβώντας γραμμή προς την κεφαλή του τραπεζιού.

«Λοιπόν;» είπε ο άγνωστος – άλλο ένα Αρχοντικό: κοκκινομάλλης, ντυμένος όμορφα με ένα χιτώνα σε ήπιες ασημί αποχρώσεις. Και αυτός φορούσε μάσκα. Έκανε μια υποψία υπόκλισης προς το καθισμένο αρσενικό και ύστερα σταύρωσε τα μπράτσα του στο στήθος του. Μάλλον δε με είχε αντιληφθεί, έτσι κολλημένα όπως παρέμεινα στον τοίχο.

«Λοιπόν τι;» Ο απαγωγέας μου έγειρε το κεφάλι στο πλάι, μια κίνηση που θύμιζε περισσότερο ζώο παρά άνθρωπο.

«Τι έγινε, είναι νεκρός ο Άντρας;»

Ένα καταφατικό νεύμα από τον απαγωγέα... από τον σωτήρα μου, ό,τι ήταν τέλος πάντων. «Λυπάμαι», είπε σιγανά.

«Πώς;» ρώτησε επιτακτικά ο άγνωστος, σφίγγοντας τα μυώδη μπράτσα του τόσο, που οι αρθρώσεις των χειρών του άσπρισαν.

«Βέλος φλαμουριάς», απάντησε ο άλλος. Ο κοκκινομάλλης σύντροφός του γρύλισε αγριεμένα. «Οι όροι της Συνθήκης με οδήγησαν στη θνητή. Της πρόσφερα ασφαλές καταφύγιο».

«Κοπέλα ήταν; Μου λες ότι μια κοπέλα σκότωσε τον Άντρας». Δεν ήταν τόσο ερώτηση όσο μια φαρμακερή αλληλουχία λέξεων. Έριξε μια ματιά προς την άκρη του τραπέζιού, εκεί όπου έστεκε η κενή καρέκλα μου. «Και οι όροι εντόπισαν την υπεύθυνη».

Το Αρχοντικό γέλασε σιγανά, πικραμένα και έδειξε εμένα. «Η μαγεία της Συνθήκης με οδήγησε ίσια στο κατώφλι της».

Ο άγνωστος έκανε μεταβολή με εκπληκτική χάρη. Η μάσκα του ήταν ορειχάλκινη, είχε τα χαρακτηριστικά της αλεπούς και κάλυπτε ολόκληρο το πρόσωπό του εκτός από το κάτω μισό – μαζί με το μεγαλύτερο τμήμα ενός σημαδιού που έμοιαζε με βαθιά, τραχιά ουλή από το μέτωπο ως το σαγόني του. Δεν έκρυβε το μάτι που έλειπε – ούτε τη σκαλιστή χρυσή σφαίρα που το είχε αντικαταστήσει και κινούνταν λες και μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει. Κάρφωσε το βλέμμα του πάνω μου.

Παρά την απόσταση, μπορούσα να δω το γερό κοκκινωπό μάτι του να γουρλώνει. Ρουθούνισε μια φορά και τα χείλη του ανασηκώθηκαν ελαφρά, αποκαλύπτοντας ίσια, λευκά δόντια. Ύστερα στράφηκε στο άλλο ξωτικό. «Αστειεύεσαι», είπε. «Αυτό το κοκαλιάρικο πράγμα σκότωσε τον Άντρας με ένα βέλος φλαμουριάς;»

Κάθαρμα... ήταν ένα σκέτο κάθαρμα. Κρίμα που δεν είχα τώρα το βέλος, να το ρίξω καλύτερα σε αυτόν.

«Το ομολόγησε», είπε ο ξανθομάλλης σφιγμένα, περνώντας τον δείκτη του πάνω από το χείλος του κυπέλλου του. Ένα μακρύ, φονικό νύχι ξεπρόβαλε και σύρθηκε πάνω στο μέταλλο. Κατέβαλα προσπάθεια για να κρατήσω την αναπνοή μου σταθερή. «Δεν προσπάθησε να το αρνηθεί», συμπλήρωσε.

Το ξωτικό με τη μάσκα αλεπούς κάθισε αποκαρδιωμένο στην άκρη του τραπέζιού, έτσι που το φως έπεφτε πάνω στα μακριά μαλλιά του κάνοντάς τα να μοιάζουν κόκκινα σαν τη φωτιά. Με εκείνη την απαίσια ουλή και το μάτι που έλειπε μπορούσα να καταλάβω γιατί φορούσε μάσκα, όμως το άλλο Αρχοντικό έδειχνε μια χαρά. Ίσως να φορούσε μάσκα από αλληλεγγύη. Ίσως αυτό να εξηγούσε τον αλλόκοτο συνδυασμό μάσκας και ρούχου.

«Μάλιστα», έκανε ο κοκκινομάλλης, σκασμένος, «και τώρα φορτωθήκαμε αυτό χάρη στο ανώφελο έλεός σου, συν του ότι κατέστρεψες...»

Έκανα ένα βήμα μπροστά – μόνο ένα. Δεν ήμουν σίγουρη τι ήθελα να πω, όμως το να μιλούν για μένα με τέτοιο τρόπο... Δεν άνοιξα το στόμα μου, όμως η κίνησή μου ήταν αρκετή.

«Σου άρεσε που σκότωσες τον φίλο μου, άνθρωπε;» είπε ο κοκκινομάλλης. «Δίστασες καθόλου ή το μίσος που φωλιάζει στην καρδιά σου σε είχε παρασύρει τόσο, που δε σκέφτηκες καν να του χαρίσεις τη ζωή; Πρέπει να ήταν μεγάλη απόλαυση για ένα ασημαντό, θνητό πλάσμα να τον σκοτώσει».

Ο χρυσομάλλης δε μίλησε, όμως το σαγόνι του σφίχτηκε. Όπως με παρατηρούσαν, έκανα να πιάσω ένα μαχαίρι που δε βρισκόταν πια εκεί.

«Τέλος πάντων», συνέχισε εκείνος με τη μάσκα αλεπούς, στροφόμενος ξανά στον σύντροφό του με ένα ειρωνικό μειδίαμα. Το πιθανότερο ήταν πως θα έσκαγε στα γέλια έτσι και με έβλεπε να τραβάω όπλο για να τον απειλήσω. «Ίσως υπάρχει τρόπος να...»

«Λούσιεν», είπε ήρεμα ο απαγωγέας μου, έτσι που το όνομα αντήχησε με μια υποψία γρυλίσματος. «Φρόνιμα».

Ο Λούσιεν μαγκώθηκε, όμως με ένα τίναγμα κατέβηκε από το τραπέζι και μου έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Ζητώ συγγνώμη, κυρία μου». Κι άλλο αστείο σε βάρος μου. «Ονομάζομαι Λούσιεν. Αυλικός και πρέσβης». Έγνεψε επιδέξια προς το μέρος μου. «Τα μάτια σου είναι σαν δυο αστέρια και τα μαλλιά σου βαθύχρωμο χρυσάφι».

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι – σαν να περιμένε να του συ-

στηθώ. Όμως το να του φανερώσω το παραμικρό για μένα, οτιδήποτε για την οικογένειά μου ή την καταγωγή μου...

«Το όνομά της είναι Φείρα», είπε ο επικεφαλής... Το θηρίο. Πρέπει να είχε μάθει το όνομά μου στο σπίτι μου. Εκείνα τα εντυπωσιακά πράσινα μάτια διασταυρώθηκαν ξανά με τα δικά μου και ύστερα στράφηκαν στο δάπεδο. «Η Αλίσ θα σε οδηγήσει στο δωμάτιό σου. Θα σου έκαναν καλό ένα μπάνιο και μια αλλαξιά ρούχα».

Δεν μπορούσα να αποφασίσω αν αυτό ήταν προσβολή ή όχι. Ξαφνικά, ένιωσα ένα χέρι να με πιάνει αποφασιστικά από τον αγκώνα και τινάχτηκα. Μια εύσωμη γυναίκα με καστανά μαλλιά, που φορούσε μια απλή μπρούντζινη μάσκα με μορφή πουλιού, με τράβηξε από το μπράτσο και έγενε με το κεφάλι προς την ανοιχτή πόρτα πίσω μας. Η λευκή ποδιά της ήταν κολληριστή πάνω από το καθημερινό καφέ φόρεμά της – υπηρέτρια ήταν. Επομένως, οι μάσκες πρέπει να ήταν κάποιου είδους τάση.

Αφού τους ένοιαζαν τόσο πολύ τα ρούχα τους, ακόμη και τι φορούσαν οι υπηρέτες τους, ίσως να ήταν αρκετά ρηχοί και ματαιόδοξοι ώστε να μπορέσω να τους ξεγελάσω, κι ας ήταν ο αρχηγός τους ντυμένος σαν πολεμιστής. Από την άλλη, είχα να κάνω με Αρχοντικά. Θα έπρεπε να φανώ έξυπνη, λιγόλογη και να περιμένω να μου δοθεί η κατάλληλη ευκαιρία ώστε να μπορέσω να ξεφύγω. Οπότε, άφησα την Αλίσ να με απομακρύνει. Δωμάτιο – όχι κελί. Ήταν κι αυτή μια μικρή ανακούφιση.

Δεν είχα προλάβει να κάνω μερικά βήματα, όταν ο Λούσιεν γρύλισε. «Αυτό είναι το φύλλο που αποφάσισε να μας μοιράσει η Μαριμίτα; Αυτή σκότωσε τον Άντρας; Ήταν λάθος μας που τον στείλαμε εκεί έξω... κανείς τους δεν έπρεπε να πάει εκεί. Ήταν μια αποστολή δίχως λογική». Το γρύλισμά του περισσότερο πικρία φανέρωνε παρά απειλή. Άραγε μπορούσε κι αυτός να αλλάξει μορφή; «Ίσως θα ήταν καλύτερα αν αποφασίζαμε να αντισταθούμε... ίσως είναι καιρός να πούμε ως εδώ. Να πετάξουμε κάπου την κοπέλα, να τη σκοτώσουμε, δε με νοιάζει... σκετό βάρος μάς είναι εδώ πέρα. Τη βλέπεις, θα προτιμούσε να

σε μαχαιρώσει στην πλάτη παρά να σου μιλήσει... ή να μιλήσει σε οποιονδήποτε από εμάς». Κράτησα την αναπνοή μου σταθερή, ενώ η ράχη μου είχε κοκαλώσει και...

«Όχι», του το ξέκοψε ο άλλος. «Μόνο όταν θα είμαστε απολύτως βέβαιοι πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος, τότε θα κάνουμε κάποια κίνηση. Όσο για την κοπέλα, θα μείνει εδώ. Και κανείς δε θα την πειράξει. Τέλος. Της φτάνει η κόλαση που πέρασε σε εκείνο το αχούρι». Τα μάγουλά μου αναποκοκκίνισαν την ώρα που άφηνα μια σφιγμένη ανάσα, αποφεύγοντας να κοιτάξω την Αλίσ, παρότι ένιωθα το βλέμμα της πάνω μου. Αχούρι... Φαντάζομαι έτσι θα φάνταζε το σπίτι μας σε σύγκριση με αυτό το μέρος.

«Αν είναι έτσι, σε περιμένει γερή ανηφοριά, παλιόφιλε», είπε ο Λούσιεν. «Είμαι βέβαιος πως η ζωή της θα αποδειχτεί αξιο αντίβαρο στην απώλεια του Άντρας... Ποιος ξέρει, ίσως μπορέσει να εκπαιδευτεί μαζί με τους άλλους στα σύνορα».

Ένα γρύλισμα εκνευρισμού αντήχησε στην ατμόσφαιρα.

Οι αστραφτεροί, αψηγάδιαστοι διάδρομοι με κατάπιαν προτού προλάβω να ακούσω περιωσύτερα.

Η Αλίσ με οδήγησε σε διαδρόμους στολισμένους με χρυσάφια και ασήμια, ώσπου φτάσαμε σε ένα εντυπωσιακό υπνοδωμάτιο στο δεύτερο επίπεδο. Ομολογώ πως δεν αντιστάθηκα ιδιαίτερα, όταν η Αλίσ μαζί με άλλες δύο υπηρέτριες –επίσης μασκοφόρες– με έπλυναν, με κούρεψαν και ύστερα με μάδησαν, σε σημείο που ένιωθα σαν κοτόπουλο που ετοιμαζόταν για να σερβιριστεί στο δείπνο. Δεν μπορούσα να αποκλείσω, άλλωστε, την περίπτωση να γίνω το επόμενο γεύμα τους.

Η υπόσχεση του Αρχοντικού –πως θα περνούσα την υπόλοιπη ζωή μου στην Πρίθιαν, αντί να πεθάνω– ήταν που με απέτρεπε από το να κάνω εμετό στη σκέψη αυτή. Ενώ και αυτά τα ξωτικά έμοιαζαν με ανθρώπους, με μόνη εξαίρεση τα αυτιά τους, δεν είχε τύχει να μάθω πώς αποκαλούσαν τα Αρχοντικά τους υπη-

ρέτες τους. Όμως δεν τόλμησα να ρωτήσω ούτε και να τους μιλήσω καθόλου, όχι τη στιγμή που και μόνο το άγγιγμά τους, και μόνο η παρουσία τους σε τόσο μικρή απόσταση με ανάγκαζαν να εστιάζω αποκλειστικά στο να μην τρέμω.

Πάντως, έριξα μια ματιά στο βελούδινο τρκονάζ φόρεμα που είχε ακουμπήσει η Αλίσ στο τραπέζι, και τύλιξα σφιχτά τη λευκή ρόμπα πάνω μου, κάθισα απογοητευμένη στην καρέκλα και παρακάλεσα να μου επιστρέψουν τα παλιά μου ρούχα. Η Αλίσ αρνήθηκε και, όταν την ικέτεψα ξανά, βάζοντας τα δυνατά μου να ακουστώ αξιολύπτητη και θλιβερή, έφυγε εκνευρισμένη. Χρόνια είχα να βάλω φόρεμα. Δε σκόπευα να αρχίσω τώρα, ειδικά τη στιγμή που βασική προτεραιότητά μου ήταν να δραπετεύσω. Δε θα μπορούσα να κινούμαι ελεύθερα, αν φορούσα φόρεμα.

Τυλιγμένη με τη ρόμπα μου, κάθισα εκεί αρκετή ώρα, ενώ ο μόνος ήχος ήταν η φλυαρία των μικρών πουλιών στον κήπο κάτω από τα παράθυρα. Ούτε κραυγές ούτε κλαγγές όπλων, η παραμικρή υποψία σφαγής ή βασανιστηρίων.

Το υπνοδωμάτιο ήταν μεγαλύτερο απ' ό,τι ολόκληρο το φτωχικό μας. Οι τοίχοι του ήταν βαμμένοι ανοιχτό πράσινο, διακριτικά στολισμένοι με μοτίβα σε χρυσό, ενώ και τα κουφώματα ήταν επίσης χρυσά. Μπορεί και να το είχα βρει κακόγουστο, αν τα φιλντισένια έπιπλα και τα χαλιά δε συνδυάζονταν τόσο πετυχημένα. Το πελώριο κρεβάτι είχε παρόμοια χρώματα, ενώ οι κουρτίνες που κρέμονταν από ένα πανύψηλο κεφαλάρι ανέμιζαν στην αύρα που φυσούσε από τα ανοιχτά παράθυρα. Η ρόμπα μου ήταν υφασμένη από εξαιρετικό μετάξι, κεντημένη με δαντέλα – λιτή αλλά συνάμα τόσο φίνα, που πέρασα τον δείκτη μου πάνω από τα πέτα για να νιώσω την υπέροχη υφή.

Οι λιγοστές ιστορίες που είχα ακούσει δεν ίσχυαν ή, αλλιώς, τα πεντακόσια χρόνια απόστασης τις είχαν αλλοιώσει. Σύμφωνα, εξακολουθούσα να είμαι θήραμα, εξακολουθούσα να είμαι από γεννησιμιού μου αδύναμη και άχρηστη σε σύγκριση με εκείνους, όμως αυτό το μέρος ήταν τόσο... γαλήνιο. Ήσυχο. Εκτός κι αν ήταν ακόμη μία ψευδαίσθηση όλο αυτό, και το παραθυράκι στη Συνθή-

κη ένα ψέμα, ένα τέχνασμα για να χαλαρώσω προτού με αφανίσουν. Τα Αρχοντικά αρέσκονταν να παίζουν με το φαγητό τους.

Η πόρτα έτριξε και η Αλίσ επέστρεψε κουβαλώντας μια στοίβα ρούχα στα χέρια της. Σήκωσε ένα ταλαιπωρημένο γκριζωπό πουκάμισο. «Δηλαδή θέλεις να φορέσεις αυτό εδώ;» Απέμεινα να κοιτάζω εμβρόντητη τις τρύπες στα πλευρά και τα μανίκια. «Διαλύθηκε μόλις το έβαλαν οι πλύστρες στο νερό». Σήκωσε και κάτι καφετιά κουρέλια. «Αυτό είναι ό,τι απέμεινε από το παντελόνι σου».

Κρατήθηκα και δεν ξεστόμισα το ανάθεμα που θέριευε στο στήθος μου. Μπορεί να ήταν υπηρέτρια, όμως κι εκείνη άνετα θα μπορούσε να με σκοτώσει.

«Λοιπόν, θα βάλεις τελικά το φόρεμα;» ρώτησε επιτακτικά. Το ήξερα πως έπρεπε να σηκωθώ, να συμφωνήσω, όμως εγώ χώθηκα ακόμη βαθύτερα στο κάθισμά μου. Η Αλίσ έμεινε να με κοιτάζει αυστηρά για λίγο, προτού φύγει ξανά.

Επέστρεψε με ένα παντελόνι και ένα σακάκι που μου έκαναν άψογα, και τα δυο υφασμένα με πλούσια χρώματα. Παραήταν φανταχτερά για τα γούστα μου, όμως δεν παραπονέθηκα ούτε όταν φορούσα το λευκό πουκάμισο ούτε όταν κούμπωνα το σκούρο μπλε σακάκι και περνούσα τα δάχτυλά μου πάνω από τα τραχιά πέτα, που ήταν κεντημένα με χρυσή κλωστή. Πρέπει να είχε στοιχίσει μια ολόκληρη περιουσία... Επιπλέον, συγκινούσε εκείνο το άχρηστο κομμάτι του μυαλού μου που θαύμαζε τα όμορφα, αλλόκοτα, πολύχρωμα αντικείμενα.

Ήμουν πολύ μικρή για να θυμάμαι πολλά από τον καιρό πριν από την οικονομική καταστροφή του πατέρα μου. Με ανεχόταν αρκετά ώστε να μου επιτρέπει να χαζολογώ στα γραφεία του, και μάλιστα κάποιες φορές μού εξηγούσε τα διάφορα εμπορεύματα και την αξία τους, λεπτομέρειες τις οποίες είχα από καιρό ξεχάσει. Ο χρόνος που πέρασα στα γραφεία του –κατακλυσμένα από τα αρώματα εξωτικών μπαχαρικών και τις μελωδίες ξένων γλωσσών– αποτελούσε την πλειονότητα των ελάχιστων όμορφων αναμνήσεων που είχα. Δε χρειαζόταν να ξέρω την αξία όλων των πραγμάτων μέσα σε αυτό το δωμάτιο για να κα-

ταλάβω πως οι σμαραγδένιες κουρτίνες από μόνες τους –μεταξωτές, με χρυσό βελούδο– θα μπορούσαν να μας εξασφαλίσουν τροφή για μια ολόκληρη ζωή.

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ράχη μου. Είχαν περάσει μέρες από τη στιγμή που έφυγα. Το κρέας του ελαφιού θα κόντευε ήδη να τελειώσει.

Η Αλίς με οδήγησε σε μια καρέκλα με χαμηλή πλάτη, μπροστά στο σβηστό τζάκι, όμως δεν αντιστάθηκα, μόλις άρχισε να περνά μια βούρτσα πάνω από τα μαλλιά μου και να τα πλέκει κοιτίδα.

«Πετοί και κόκαλο είσαι», είπε, όπως άγγιξε με τα φίνα δάχτυλά της το κεφάλι μου.

«Αυτά παθαίνουν οι φτωχοί θνητοί τον χειμώνα», είπα, προσπαθώντας να μην ακουστεί πολύ επιθετική η φωνή μου.

Η Αλίς γέλασε πνιχτά. «Αν είσαι έξυπνη, θα κρατάς το στόμα σου κλειστό και τα αυτιά σου τεντωμένα. Εδώ μέσα αυτό θα σε ωφελήσει περισσότερο απ' ό,τι μια αυθάδικη γλώσσα. Και να έχεις πάντα τον νου σου... ακόμη και οι αισθήσεις σου θα προσαπθήσουν να σε προδώσουν εδώ».

Προσπάθησα να μη μορφάσω στο άκουσμα αυτής της προειδοποίησης.

Η Αλίς συνέχισε να μιλάει. «Κάποιοι εδώ σίγουρα θα ταραχτούν με αυτό που συνέβη στον Άντρας. Πάντως, γνώμη μου είναι πως ο Άντρας ήταν καλός φύλακας και ήξερε τι θα αντιμετώπιζε μόλις διάβαινε το τείχος... Ήξερε πως το πιθανότερο ήταν να συναντήσει δυσκολίες. Άλλωστε, και οι άλλοι καταλαβαίνουν τους όρους της Συνθήκης, ακόμη κι αν τους εκνευρίσει η παρουσία σου εδώ χάρη στο έλεος που έδειξε ο κύριός μας. Οπότε, κοίτα να είσαι μαζεμένη και κανείς δε θα σε πειράξει. Από την άλλη, καλό θα ήταν να πήγαινε κάποιος κόντρα στον Λούσιεν, αν έχεις το θάρρος να το επιχειρήσεις».

Δεν το είχα και, όταν προσπάθησα να τη ρωτήσω περισσότερα σχετικά με το τι έπρεπε να αποφύγω, είχε τελειώσει ήδη με τα μαλλιά μου και άνοιγε την πόρτα που έβγαζε στον διάδρομο.

Έκλεψε μια ζωή.
Τώρα πρέπει να πληρώσει
με την καρδιά της.

Όταν η νεαρή κυνηγός Φείρα σκοτώνει έναν λύκο στο δάσος, ένα θηριώδες πλάσμα κάνει την εμφάνισή του και απαιτεί την τιμωρία της. Η Φείρα μεταφέρεται σε έναν επικίνδυνο, μαγικό τόπο, τον οποίο γνωρίζει μονάχα από τους θρύλους, κι εκεί ανακαλύπτει πως το πλάσμα που την αιχμαλώτισε δεν είναι ζώο, αλλά ο Τάμλιν, ένα από τα θανάσιμα, αθάνατα ξωτικά που κάποτε κυριαρχούσαν στον κόσμο τους.

Κι ενώ η Φείρα παραμένει κρατούμενη στα κτήματά του, τα αισθήματά της για τον Τάμλιν σταδιακά αλλάζουν και η παγερή εχθρότητα παραχωρεί τη θέση της σε ένα φλογερό πάθος που σαρώνει κάθε ψέμα που της είχαν πει σχετικά με τον υπέροχο, αλλά συνάμα επικίνδυνο κόσμο των ξωτικών. Όμως, μια αρχέγονη, μοχθηρή σκιά απλώνεται και πυκνώνει πάνω από τη χώρα των ξωτικών, και η Φείρα πρέπει να βρει έναν τρόπο να την εμποδίσει... ή να καταδικάσει τον Τάμλιν –και τον κόσμο του– για πάντα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1592-5

9 786180 115925

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17608